پير بادشاھ لواري شريف

ڀاڳو سٿون

نشاط
پبليڪيشن

Marfat.com

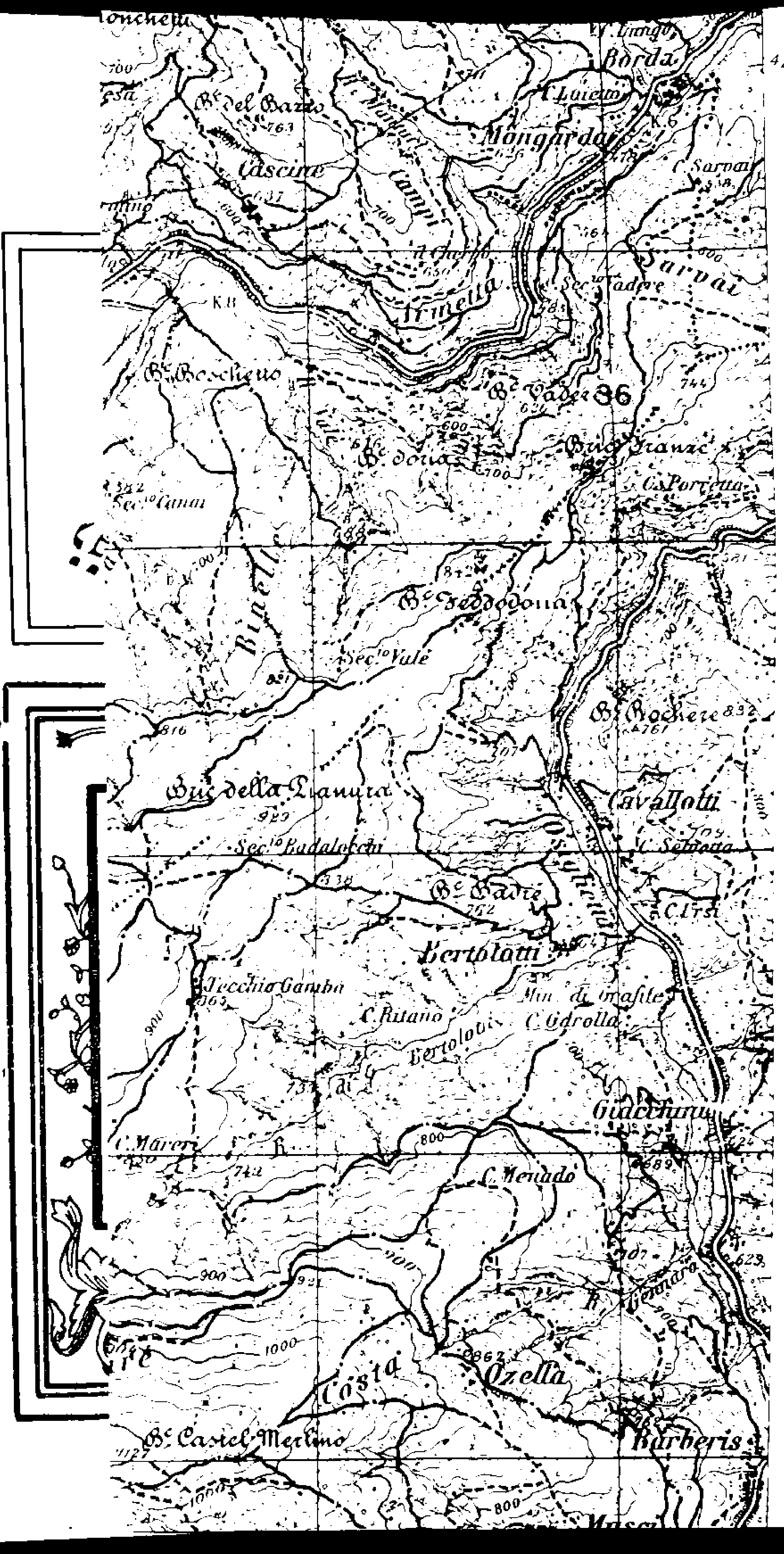
Borda
C. Luiera
Mongardo
Bc del Bazzo
763
Cascine
637
campi
C. Sarvai
Sarvai
Armella
Sec.io Vadere
Bc Boschetto
Bc Vader 36
Bc Donass
Bric Franzé
C. Portetta
Sec.io Canai
Binelle
Bc Seddodona
Sec.io Vale
Bc Rochere 832
Bric della Pianura
929
Cavallotti
C. Sebdoga
Sec.io Badaloteti
Bc Badie
762
C. Irsi
Bertolotti
Vecchio Gamba
C. Ritano
Min. di Grafile
C. Gdrolla
Bertolotis
Giachinu
C. Mareri
C. Menado
Costa
Ozella
Bc Castel Merlino
Barberis
443
4908
4907
4906
4905
4904
700
800
900
1000

2361

پیر بادشاہ
لواري شريف

ياگو ستون

نشات
پبلیکیشن

Marfat.com

جيئن ته بزرگان دين، اولياء ڪرام الله تعاليٰ جي نور جا حامل آهن ۽ سندس پيارا آهن. انهن جي زندگي جي حالات کان هر هڪ ماڻهن کي واقف ٿيڻ باعث برڪت ۽ رحمت الاهي جو آهي.

اهل تصوف اولياء الله قدس سره جي حالات پڙهڻ سان انسان جي روحاني، اخلاقي حالت سڌري ٿي.

(حضرت پير بادشاه قدس سره)

Marfat.com

Marfat.com

53418

Marfat.com

786

گُل

حضرت قبله پير بادشاهه خواجه پير گل حسن صديقي نقشبندي قدس سره لواري شريف

پاڳو ستون

ستين عرس مبارڪ جي مناسبت سان

٢٧- ذوالقعد ١٤٠٩ھ مطابق ٢- جولاءِ ١٩٨٩ع

مرتب:
احسان گل ڏاهري

ڇپائيندڙ:
نشــات پبليڪيشن

Marfat.com

نشات پبليڪيشن جو ڪتابي سلسلو نمبر ۱۴

[حق ۽ واسطا قائم]

ڪتاب : پير بادشاھ لواري شريف ڀاڱو ستون
سھيڙيندڙ : احسان گل ڏاھري
تاريخ : ۲- جولاء ۱۹۸۹ع
ڇاپو : پھريون
ڇپائيندڙ : نشات پبليڪيشن
ڇاپيندڙ : ابر-خان پرنٽنگ پريس لڳ حيدر چوڪ
گاڏي کاتو حيدرآباد سنڌ.
ڪاپيون : پنج سؤ

ملڻ جا هنڌ:-

(۱) درگاھ لواري شريف، تعلقه و ضلع بدين
(۲) درگاه شريف حضرت قاضي احمد، تعلقه سڪرنڊ ضلع نوابشاه
(۳) اسلام قلب، ٦٧ گارڊن ايسٽ، ڪراچي نمبر۳

PIR BADSHAH LUARI SHARIF VOL: 7
Edited by Ahsan Gul Dahri, 14th Presentation of Nishat Publication on 7th Aniversary of Hazrat Pir Badshah Pir Gul Hassan Siddiqui, 7th Sujjadah Nasheen Dargah Luari Sharif.

Marfat.com

سنڌ

ـ تاثرات غلام شاه ڪلهوڙو	٨
ـ تصوير روضه مبارڪ حضرت سلطان الاولياءؒ	٩
ـ تصوير حضرت امام العارفين	١٠
ـ تصوير حضرت پير بادشاه	١١
ـ تصوير موجوده مسند نشين	١٢
ـ مهاڳ	١٣
ـ عڪس تحرير حضرت پير بادشاه	١٧
ـ عڪس تحرير حضرت پير بادشاه	١٨
ـ تحرير حضرت پير بادشاه	٢١
ـ تحرير حضرت پير بادشاه	٣٠

مضمون:

حضرت پير بادشاه	احسان احمد شاه	٣٢
قرب واريون ڪچهريون	محمد لائق جوڻيجو	٤٧
هينئڙو حبيبن ساري	پير بخش جوڻيجو	٥١
انسانيت جي علمبردار	شفيق احمد ميمڻ	٥٥
پلهجي پاران	احسان گل ڏاهري	٥٩
حاجي ڏنل کي خراج عقيدت	مرتب	پوئون ورق

Marfat.com

......در حقيقت هو هن مقدس شهر ۾ رهن ڏا ۽ سنہ ۱۰۰۱ ھہ کان مستقل طور سندن گوشہ نشيني واري زندگي رهندي پئي اچي. سنڌ ۾ ڪلهن ہہ خاندان جون اهڙيون عظيم روايات، بلند معيار ۽ تصوف جون دائمي خدمات ناهن.

مياں غلام شاھ ڪلهوڙو
واليء سنڌ

Marfat.com

درگاهہ فلک پائگاہ حضرت سلطان الاولیاء خاتم الولایت،
خواجہ محمد زمان صدیقي نقشبندي قدس سرہ،
باني درگاہہ عالیہ لواري شریف

Marfat.com

حضرت امام العالمین خواجہ پیر احمد زمان صدیقي نقشبندي قدس سرہ،
چھون سجادہ نشین درگاھ عالیہ ' اري شریف

Marfat.com

حضرت پير بادشاهه خواجه پير گل حسن صديقي نقشبندي قدس سره،
سڄون سجاده نشين درگاهه عاليه لواري شريف

Marfat.com

حضرت قبلہ سائین پیر فیض محمد نقشبندي مدظلہ العالي
سجادہ نشين درگاھ عاليہ لواري شريف

Marfat.com

مهاڳ

حضرت پير بادشاه قدس سره جن جي شخصيت ڪا گهڻي آڳاٽي ڪانهي، بلڪ اها اسان جي اڄوڪي دور جي آهي، ۽ اڄوڪو دور ماده پرستي، نفسانفسي جو دور ليکيو وڃي ٿو، احساس ۽ جذبن تورڙي مٿي مائٽي کي به دولت جي ماپي سان ماپيو وڃي ٿو، اهڙي زماني ۾ ڪنهن اهڙي هستي جي فرمانبرداري محض سندس بي غرض شخصيت ۽ اعليٰ ڪردار جي ڪري ٿئي، سا يقيناً ماده پرستن لاءِ ته حيراني جي ڳالهه آهي. مگر اهو شخص جيڪو اولياءُ الله جي ذات ۽ صفات کي تسليم ڪندڙ هجي سو اهڙين بابرڪت هستين کان ڪڏهن به انڪار نه ڪندو. بلڪ اهي اڃا اهڙن ولين جا ڳهلاڏو رهن ٿا.

اها حقيقت آهي ته مرشد ڪريم حضرت پير بادشاه موجوده ماڊرن دور ۾ به نه صرف روحانيت ۽ ولايت جا صاحب هئا. پر انهي راه جا ڪامل رهبر پڻ هئا. انهي ڪري ته سندن پنيان انهي ٻار جي پائيڙن جو هڪ وڏو حلقو موجود آهي.

سندن سڄي زندگي عبادت، زهد، تقويٰ ۽ اسلامي احڪامن جي پابندي ۾ گذري. نه رڳو پاڻ، پر پنهنجن مريدن کي به زور ڀريندا رهيا ته اهي سڀ شريعت محمدي کي اختيار ڪن ۽ انهي لاءِ پاڻ هر ممڪن اپاءُ به وٺندا رهيا.

باوجود انهي جي، جو پاڻ مذهبي رهبر جي حيثيت جا حامل هئا، پڻ جماعت کي جديد دنيا سان ڪلهو ملائي هلڻ ۽ ان ۾ پنهنجي تشخص کي برقرار رکندي اڳتي وڌڻ لاءِ

Marfat.com

جيڪو ڪجهه به ضروري آهي ان کي ضرور حاصل ڪرڻ لاء
پاڻ پتوڙيندا رهيا. اهي سندن ئي ڪوششون آهن جو اڄ جماعت
۾ تعليم عام ٿي ۽ جماعت جا فرد دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ پنهنجي
پنهنجي گذر سفر ۽ سداري لاء محنت ڪري رهيا آهن.

جماعت جي ترقي لاء سندن ڪوششون هڪ مسلسل
عمل هو. اهو هڪ مشن هو، ۽ سندن منشا اها هئي تہ اهو
مشن سندن بعد بہ جاري رهي. لهاذا پاڻ جماعت جي نوجوانن
کي هميشہ عزيز رکندا هئا. جيڪي مستقبل جا معمار آهن ۽
انهن تي پنهنجي خاص شفقت ڪندا رهندا هئا، ۽ کين ان
مشن واسطي ڪم ڪرڻ لاء همٿائيندا رهندا هئا.

سندن وصال مبارڪ بعد جماعت جي نوجوانن ناجيہ
شاگرد تنظيم ناهي. انهي جي پويان اهو ئي مقصد هو تہ سندن
مشن کي جاري رکيو وڃي، تہ جيئن جماعت جا نوجوان
مذهب کي صرف رهبانيت جو سبق ڏيندڙ يا جامد سمجهي
دنيا جي ڊوڙ ۾ پوئتي نہ پئجي وڃن، يا وري دنياوي ڏنڊن
۾ ڪاهجي مذهب کان پري نہ هليا وڃن. انهي ڪري "نشات"
طرفان حضرت پير بادشاه قدس سره جن جي هر ڏهاڙي مبارڪ
جي موقعي تي سندن ارشادات، ملفوظات، مقولات ۽ سندن
بابت لکڻين کي گڏ ڪري هڪڙو ڪتاب شايع ٿيندو رهيو
آهي. جيڪو نہ صرف اسان نوجوانن لاء بلڪ هر عمر ۽
هر طبقہ فڪر جي ماڻهن لاء معلومات جو خزانو آهي.

هن ڪتاب ۾ جيڪي مضمون ڇاپيا ويا آهن تن ۾
فاضل ليکڪن پنهنجي ذاتي مشاهدي کي سامهون رکندي
حضرت جن جي شخصيت جو خاڪو چٽيو آهي. اهو صحيح
آهي تہ هر شخص پنهنجي انفرادي ماحول ۽ شخصيت جي
ڪري، پنهنجي هڪڙي مخصوص سوچ فڪر ۽ انداز رکي
ٿو، مگر ڇا ڳالهہ ڪجي سندن عظمت جي هرهڪ ماڻهو
جيڪو سندن حضور ۾ آيو سو يقيناً هڪڙو هي تاثر تہ ضرور

Marfat.com

ونئي نڪتو ته سنڌ جهڙو نيڪ، حليم ۽ جينئيس ڪو پيو نه ٿيندو ۽ انهي ڳالهه تي سنڌ ڪامياب زندگي دلالت ڪري ٿي.

هن ڪتاب مبارڪ لاءِ مهاڳ لکندي بي اختيار مرحوم پير علي محمد راشدي جا لفظ ذهن تي تري آيا آهن. مرحوم لکيو آهي "پير سائين گل حسن رحمة الله عليه جي پائي جو درويش ۽ جامع الصفات پير مون ڪو ورلي ڏٺو." انهي مضمون جي پڄاڻي ۾ مرحوم لکيو آهي "سنڌس جهڙا پير وري سنڌ ڪونه ڏسندي."

بهرحال هي ڪتاب اسان جي نوجوانن جي مذهبي ۽ طريقتي جذبن جو چٽو اهڃاڻ آهي ۽ اهو ثابت ڪري ٿو ته اسان جا نوجوان بيشڪ اهڙي ماده پرست بي راه روي ۽ بيگانگي واري دور ۾ نه صرف پنهنجي حفاظت ڪري سگهن ٿا، پر اهڙين حالتن ۾ وقت جي غلط ڌاري جو مقابلو مردانگي سان ڪرڻ وارو ست به سارين ٿا.

خدا تعاليٰ شال سنڌ ڪوشش کي ڪامياب بنائي ۽ هن مبارڪ ڪتاب جي پڙهندڙن ۽ حضرت پير بادشاه قدس سره جن لاءِ محبت ۽ عقيدت رکندڙن تي پنهنجي خاص مهرباني فرمائي. آمين!

مقبول احمد ڪلهوڙو
نگران
ناجيم شاگرد تنظيم جماعت لواري شريف

Marfat.com

حضرت پير بادشاهه قدس سرهٔ جن جي ڪجهه
تحريرن جا عڪس پيش ڪجن ٿا.

Marfat.com

حضرت شريف بعوائن جي حضرت

آخر ۾ اها بشارت به ڏيڻ ٿا ته يعني حضرت دادن شاه جي ماڻهن ماڳ

جي جڳهه تي [illegible] جيڪو خدا ترس صوفي صاحب سجاده نشين جلوه گر سجاده

نشين سائين حضرت سلطان الاولياء جي وقت کان درس ڏيندا

هون

آيا آهن [illegible] سائين [illegible] اهڙي نموني

سائين صاحب ڪهڙو حضرت عبدالرشيد شاه جن فرزند حضرت خواجه محمد حسن

جان حضرت خواجه [illegible] قادري دنيا ۾ بيعت

[illegible] وقت موجوده شريف جي [illegible] تي [illegible]

[illegible] جنهن [illegible] بيعت [illegible]

جو فوت [illegible] وقت سائين [illegible] ڪندا

Marfat.com

ٺٽي ضلعي ۾ ڪا به هاءِ اسڪول نه هو - موجوده مير صاحب

جي تعليمي ... جي مدد سان

سنڌ ۾ موجوده زماني جي تعليم کان واقف ٿيڻ

وڃي سنڌ جي ڪوشش سان ڪراچي ۾ پهچي

جي سنڌ هاءِ اسڪول قائم ڪرايو ۽ مرحوم مير نور محمد خان

ٽنڊه ۾ مير بهادر بخش هاءِ اسڪول قائم ڪرايو

~~جو حصو مير خدابخش جي ڪوشش سان لاچي تي ڏيو اکيو~~

~~مير خدابخش جي ڪوشش سان جو حصو ... جو هاءِ اسڪول~~
ٽنڊو جان محمد ۾

قائم ٿي ڏيو ڪيو - مير صاحب جي اها ڪوشش آهي ته جي

لوڪن کي فوجي ٽريننگ حاصل ڪري، مير صاحب جي ڪوشش

سان ئي پاڪستان ... پاڪستان ۾

ڪيترن ... ماڻهن ... ۱۹۶۵ع

... ۾ مغربي پاڪستان ۽ مشرقي بنگال جي

... ۾ ... مير صاحب سنڌي ...

۾ ... جي ... بلڪل ...

... ۾ ... ڪونهي

حضرت پير بادشاه قدس سره جن جي زندگي مبارڪ جو گهڻو حصو مطالعي ۾ صرف ٿيو، ۽ سندن اها ڪوشش رهي ته انهي مطالعي مان جيڪو به حاصل ٿئي تنهن کي اڳتي منتقل ڪجي. ان لاءِ پاڻ جيڪو ڪجهه به پڙهيو هئائون يا جيڪو ڪجهه به ماحول جي مشاهدي مان ماڻيو هئن، يا ٻين مستند حوالن سان ڪا ڳالهه ٻڌي هئن، تنهن کي لکي ضرور رکندا هئا. سندن اهڙيون مايه دار تحريرون اسين اڳ ۾ به شايع ڪري چڪا آهيون ۽ انشاءالله شايع ڪندا رهنداسين.

زير نظر ڪتاب ۾ سندن هٿ اکرن ۾ لکيل ڪي روايتون پيش ڪجن ٿيون، جيڪي هن اشاعت کان اڳ سينه به سينه منتقل ٿينديون آيون آهن.

اميد ته مهربان پڙهندڙ، ان مان ڪافي معلومات حاصل ڪندا.

(مرتب)

Marfat.com

Marfat.com

احوال حضرت قبلہ گاہ

حضرت امام مڪ واري ڪان ٻڌائون ته پاڻ هڪ ڪتاب مان سرياني يا عبراني زبان ۾ خداوند تعاليٰ جا نالا لکيل پڙهيا، جن بابت لکيل هو ته انهن جي پڙهڻ سان روحاني فيض حاصل ٿو ٿئي. پوءِ سندن بنگلي تي سومهڻي جي نماز بعد پاڻ اهي نالا پڙهي رهيا هئا ۽ پاسي ۾ هڪ ملازم سٿل هو، جو ڪين معلوم ٿيو ته خداوند تعاليٰ جي نالي سان، جا قلب تي راحت حاصل ٿئي ٿي ان جي عيوض قلب مان نفرت معلوم ٿي. ان تي پاڻ اهو اکر پڙهڻ بند ڪري اکيون کوليائون ته ڏٺائون ته ڏاڪڻ، جيڪا بنگلي تي اچي ٿي، ان تان هڪ ماڻهو جي بدن وارو ننگو مگر مرد يا عورت جو ڪو نشان ڪين نه هو، اهو هٿ اڳيان پٺيان ڪندو پيو آيو ۽ اکيون سيني تي هيون، سسي نه هئي ۽ اندازاً ٧ يا ٨ قدمن تائين پهچي چڪو هو ته پاڻ يڪدم قرآن شريف جي آيت پڙهيائون.

"قل رب اني اعوذبک من همزات الشياطين و اعوذبک ان يحضرون."

ته يڪدم واپس روانو ٿي ويو ۽ ڏاڪڻ تان هيٺ لهي ويو ۽ سندس نمونو اچڻ وقت اهڙو هو جيئن وڙهڻ ايندو هجي. پوءِ پاڻ ڪجهه دير اها آيت پڙهندا رهيا ۽ اهو وظيفو پڙهڻ بند ڪري ڇڏيائون.

١٩٢٩ع ۾ حضرت قبلہ والد صاحب امرتسر ڪان ڪراچي آيا، پوءِ ٿوري وقت ڪان پوءِ پاڻ فرمائيندا هئا ته انگريز هاڻي ختم ٿي ويا. جڏهن مون ١٩٣٣ع ۾ نارٿ برٽش اينڊ مرڪنٽائيل

Marfat.com

انشورنس ڪمپني ۾ ويمه ڪرايو پوءِ ڪجهه وقت کان پوءِ بيداپ ڪرائي ڇڏي. تڏهن مون کان پڇيائون ته ان جا پئسا ڪڏهن ملندا؟ تڏهن مون چيو ته ٢٥ سالن کان پوءِ. تنهن تي فرمايائون ته پڇا ان وقت ته هت انگريز جي حڪومت ئي نه هوندي، ۽ ٿيو به ائين جو جڏهن ١٩٥٨ع ۾ پاليسي جي پئسن ملڻ جو ٽائم آيو ته پاڪستان ٺهي چڪو هو ۽ ايوب جي مارشل لا جي دور ۾ اها رقم انهي ڪمپني ادا ڪئي. حالانڪ انهي ڪمپني جون آفيسون پاڪستان ۽ انڊيا مان بند ٿي چڪيون هيون مگر ولايت مان انهن پائهي ڏياري موڪليا.

ڪڏهن ڪڏهن ويٺي ويٺي اهي اڪر فرمائيندا هئا ته ”انگريز ويا انگريز ويا“. ڪيترا دفعا مون به اعتراض ڪيو ته انگريزن جو ته بلڪل زور آهي ۽ وڏي حڪومت وارا آهن. ته پاڻ فرمايائون ته هاڻي انگريزن جو ڇا آهي؟ هاڻي ختم آهن.

پاڻ احوال ڪندا هئا ته ڪوٽ وارا شاهه حضرت خواجه محمد زمان ثاني گادي تي ويٺا ته ان کان اڳ صاحب خانقاهه حضرت خواجه گل محمد ڪين اڪيلائي ۾ چيو ته مون کان پوءِ تون گادي تي ويهڻ وارو آهين. ڪوٽ واري شاهه هٿ ٻڌي عرض ڪيو ته قبلا آءٌ بلڪل گهٽ پڙهيل آهيان ۽ سادو ماڻهو آهيان تنهن ڪري منهنجي پاڻ مان ڪنهن کي وهاريو. پاڻ فرمايائون ته سير ڇوڙي ڇائندو آهين؟ ڪوٽ واري شاهه چيو ته هائو. خانقاهه واري شاهه چيو ته مالڪ توکي سير کان سولي گادي ڪري ڏيندو. پوءِ جڏهن حضرت خانقاهه واري شاهه وفات ڪئي ته گهڻن ماڻهن کي خيال هو ته ڪوٽ واري شاهه جي ماٽيجي پائرن جن جا نالا ابوالقاسم، محمد اڪرم، آدم ۽ حاجي محمد هئا، انهن مان ڪو گادي تي ويهندو. پر حضرت خانقاهه واري کي دفن ڪري حضرت ڪوٽ وارا شاهه ا ۾ اچي خانقاهه شريف ۾ مسند شريف تي ويٺا ۽ مسند

53418

۾ پنھنجي ھٿ سان وڇاياٿون، جو ان وقت پيو ڪوبہ ماڻھو موجود نہ ھو. پوءِ فقير جيئن آيا تيئن بيعت ڪندا ويا ھئا. ان طرح حضرت ڪوٽ وارا شاھہ مسند تي ويھي ويا . پوءِ ميان ننڊيا جي ڪوٽ شريف ۾ رھندا ھئا تن کين تنگ ڪرڻ شروع ڪيو جو پاڻ آخر لواري شريف مان لڏي ويا.

لواري جا لال ۾ لکيل آھي تہ پاڻ مير ڪرمعلي جي جاگير ڀھباڏي ۾ وڃي رھيا پوءِ سندن واپس اچڻ ٿيو ۽ ميان ننڊيا نڪري ويا ۽ ميَن کي خيال ھو تہ ھاڻي اھو فيصلو آھي تہ ڪجھہ مھينا گادي وارو رھندو ۽ ڪجھہ وقت ميان ننڊيا ڪوٽ ۾ رھندا. مگر جڏھن ڪوٽ وارا شاھہ واپس آيا تہ ڏٺائون تہ ميَن ننڊن سخت بي ادبي سان ڪوٽ شريف ۾ ھليا ھئا يعني درگاھہ شريف جو ڪوبہ ادب نہ سڃاتائون پوءِ پاڻ پيھر نہ نڪتا ۽ جيئن ميان ننڊيا ٻاھر نڪري ويا تيئن ٻاھر ئي رھيا. پوءِ مختلف خاندانن سان تعلقات قائم ڪري انھن ڪوٽ شريف تي قبضي ڪرڻ جي تياري ڪئي. ان ۾ اھو سبب ھنن ظاھر ڪيو ھو تہ خواجہ گل محمد جو پيو فرزند خواجہ عبداللطيف جو پٽ ضياءُ الدين ڪوٽ واري شاھہ جي وفات ڪان پوءِ گادي تي وھي. خواجہ عبداللطيف ڪوٽ واري شاھہ جي حياتي ۾ وفات ڪري ويو ھو ۽ ان وقت خواجہ عبداللطيف جو فرزند ضياءُ الدين ھو؛ جو سمجھجي ٿو تہ ميَن ننڊن سان شامل ھو، جو ڪتاب ۾ ان کي ۽ ميَن ننڊن کي خارج از قلع لکيو ويو آھي.

قاضي ملوڪ نالي ھڪ شخص، جنھن جي خاندان مان ھن وقت قاضي چاڪر نابينا آھي، ان قاضي ملوڪ جي متعلق پاڻ فرمائيندا ھئا، لواري شريف ۾ ھو. ان خبر پئي رکي تہ ڪڏھن ميان ننڊيا ٿا حملو ڪن، جو اھڙا افواھہ ھئا. تنھن ھڪڙي ماڻھو تي ڪم رکيو ھو تہ جڏھن ميَن ننڊن جي لشڪر جون ھيڙيون تلھار کان مٿين تڏھن بر وقت مون کي

گهوڙي تـي چڙهي لواري شريف ۾ خبر ڏج. لواري شريف ۾ ڪوٽ واري شاهه ڪاٻه تياري ميـّن ننڍن جـي دفاع لاءِ نه ڪئي هئي.

ڪوٽ واري شاهه جي بيماري جـي حالت هئي، هڪ ڏينهن عالي فقير کي نورعلي شاه لکوي، جو ڪوٽ واري شاهه جو علاج ڪندڙ هو، عالي فقير کي خلاصو سڏي چيو ته عالي فقير مون کي روحاني اطلاع ٿيو آهي ته ڪوٽ وارا شاه وفات ڪندا ۽ ميان ننڍا حملو ڪندا ۽ علاج ڪندڙ تي تهمت زهر جي ايندي. ان ڪري آءٌ پنهنجي ڳوٺ هليو ٿو وڃان. باقي توهان ايترو ڪندا جيئن مديني وارا شاه حضرت خواجه محمد حسن کي وٺي اوهين ڪڇ هليا وڃجو، ته سجاده نشين جو اولاد سلامت رهي. مون تقديـر ڦيرائڻ لاءِ وڏا وس ڪيا ايستائين به ڪوشش ڪئي ته انهيءَ تقدير ڦيرائڻ ۾ اگر منهنجي حياتي قبول پوي ته بهتر. مگر منهنجي حياتـي قبول نـه پئي. ان تي عالي فقير درويش چيو ته تو جهڙو زبردست ماڻهو، جو ابدال جي درجي تي پهتل آهين، اهڙي وقت ڪيئن ٿو هتان نڪري وڃين. مگر خواجـه نـورعلي شاه تـرسڻ کان بلڪل انڪار ڪيو. ان تـي عالـي فقير چيو تـه چڱو نورعلي شاه تون پنهنجي ڏاڙهي وچي ڪپي ۾ لڪاءِ، باقي اسان جي ڏاڙهي سٽن ۾ آهي، پوءِ ٻچي يا پٽجي وڃي. مگر نورعلي شاه جواب ڏنس ته توکي جيئن وڻي تيئن چئه مگر آءٌ هليو ٿو وڃان. پوءِ نورعلي شاه ته پنهنجي ڳوٺ روانو ٿي ويو.

عالي فقير نهايت دلگير ٿي ڪوٽ واري شاه وٽ ويو. ڪوٽ وارا شاهه ڪوٽ شـريف جـي انـدر جتي هيئر ننڍو بنگلو آهي، ٻه طبقو، اتي ويٺل هئا. عالي فقير غمگين حالت ۾ چپ ڪري ويهي رهيو. حضرت ڪوٽ واري شاهه پاڻهين کيس چيو ته عالي فقير نورعلي شاه کي مليو هئين؟ عالي فقير چيو ته هائو قبلا، پر نورعلي شاه اهڙي ڳالهه ڪئي جو منهنجو

Marfat.com

هنيون ساڙي ڇڏيائين. پاڻ فرمايائون ته عالي فقير نور علي شاه جيڪي ڏٺو آهي سو سچ آهي. مگر آءٌ ڪوشش ڪري يعني متوجه ٿي رهيو آهيان ته اها تقدير ڦري ۽ جيڪو واقعو منهنجي وفات ڪان پوءِ ٿيڻو آهي اهو منهنجي حياتي ۾ ٿئي. ان ڪان پوءِ جلد ٿورن ڏينهن ڪان پوءِ ميمن ننڊن جون ٻيڙيون ٺلهار ڪان مير واهه رستي مٽيون ۽ ان وقت اهو ماڻهو جيڪو قاضي ملوڪ مقرر ڪيو هو ته جڏهن ميمن ننڊن جون ٻيڙيون اتان لنگهن ته کيس خبر ڏئي. انهيءَ گهوڙي تي سوار ٿي قاضي ملوڪ کي خبر ڏني. قاضي ملوڪ گهوڙي تي اگهاڙي پني سوار ٿي يڪدم شاهه گريه روانو ٿي ويو. اتي ٻهارائي ٺالچر رهندا هئا، انهن مان گهڻا زمينن تي ويل هئا. مگر جيڪي ٿي سگهيا اندازاً ۲۷ ماڻهو (گهوڙن جي) اگهاڙن پٺن تي جو تڪڙ ۾ هئا ٻه نه وڏائون ۽ لواري شريف روانا ٿي ويا. قاضي ملوڪ، جو پاڻ اگهاڙي پني گهوڙي تي سوار هو، ان کي ويهڪ جي جاءِ تي ڳڙ هو جو ڦسي پيو ۽ ان مان ڳنڍ پئي وهيو. مگر هن درويش ان جي ڪابه پرواهه نه ڪئي. پوءِ جڏهن سڀ ماڻهو اڌ رات بعد لواري شريف جي ڪوٽ جي نزديڪ آيا ته پريان لواري شريف جي مٿان ڪارا ڪڪر نظر آيا ته قاضي ملوڪ ساٿين کي رڙ ڪري چيو ته شگون چڱو نه آهي، جو لواري شريف مٿان ڪارا ڪڪر پيا ڏسجن. شايد ميان ننڊا ڪوٽ شريف ۾ داخل ٿي ويا آهن. جڏهن ڪوٽ شريف ٿي پهتا ته ميمن ننڊن جا ماڻهو ٺلن تي جامڪي دار بندوقون کڻيو بيٺا هئا ۽ هڪل ڪيائون ته پاسي ٿيو نه ته قتل ٿيندا. پوءِ هرهڪ ٺل تان لنگهندا ويا. اتفاق سان ٻئي وارو ٺل ميمن ڪان تڪڙ ۾ رهجي ويو هو. اتي ڪوبه ماڻهو انهن کي نه مليو ۽ خاموشي هئي. اتي هڪ ٻه پتر اڇلايائون ته هڪ فقير جماعت جو ديگ ۾ لڪل وينو هو. اهو ديگ مان ٻاهر نڪري آيو ۽ دري مان ڏسي خوشي

ڪان ٽپا ڏنائين پوءِ ڇہ جي ورت، جنهن ساڻ ديگيون ڪٽيون
هيون، اهي ٻئي گنڍي انهن جو ڏگهو رسو بنائي هڪ ڇيڙو
هيٺ اڇلايائين. ان ڪري پڪڙي هڪ هڪ ماڻهو ٽپي آيو
ڪوٽ شريف جي اندر. هوڏانهن ميان نندن جو لشڪر، جو
ٻيڙين رستي آيو هو، اهو رات جي اونداهي ۾ ڏاڪڻيون،
جي ڪٺي آيا هئا، انهن تي ڪوٽ شريف ۾ ٽپي ويا ۽ ڪوٽ
شريف ۾ ڪوبہ بندوبست مقابلي جو نہ هو ان ڪري هو
آساني سان ٽپي پيا پوءِ ستل جماعت جي ماڻهن کي ترارين
ساڻ ماريائون ۽ خانقاه شريف تي پهتا. خانقاه شريف جي هڪ
ڪوٺي ۾ ٻہ صاحبزادا ستل هئا ۽ هڪ فقير هو. هل هنگامو
ٻڌي سمجهي ورتو تہ ميان نندا داخل ٿي ويا آهن. تنهن جلدي
صاحبزادن کي اندر ڪوٺي ۾ سمهاري پاڻ کي هڪ نک ۾
ويڙهي ڇڏيائين، تہ ڏسڻ ۾ نہ اچي. ميان نندن پهرين ٻاهران
اچي آواز ڏنو تہ هن جواب نہ ڏنو. تنهن تي هڪ ماڻهو پٽ
ٽپي اندر آيو ۽ خانقاه جو دروا ' کوليائين. پوءِ اندر داخل
ٿيا جتين ساڻ. خانقاه شريف ۾ پيل گانو تڪيہ کي ڪوٽ
وارو شاه اونداهي سببان سمجهيائون تہ ستل آهي ۽ ان تڪيہ
کي تراريون هڻي ٽڪر ٽڪر ڪيائون. پوءِ کين معلوم ٿيو
تہ وهاڻو آهي. پوءِ مسند شريف تي جتين ساڻ اچي ويٺا ۽
ڪوٽ واري شاه جي مخالفت ۾ بد شد ڳالهايائون. پوءِ جلد
اٿي کڙا ٿيا ۽ چيائون تہ اسين ويهڻ ڪونہ آيا آهيون، اڇو
تہ هلي ڪوٽ واري شاه کي شهيد ڪريون پوءِ مختلف جاين
تي فقيرن کي شهيد ڪيائون. هڪ فقير جي هٿ ۾ ترار
هئي ان کي ميان نندن مان هڪ ور چڙهي ويو. ميان کي
ترار اولاريائين تہ ميان هڪل ڪري چيس تہ اندو ٿيو آهين
آءٌ خانقاه واري شاه جو پٽ آهيان. ان تي فقير کي لحاظ
پئجي ويو ۽ ترار نہ هنيائين. وجهہ ڏسي ميان ترار هڻي فقير
کي شهيد ڪري ڇڏيو. اها ڳالهہ جڏهن ڪوٽ واري شاه

Marfat.com

ٻڌي ته پاڻ فرمايائون ته، فقير خواهه مخواهه پنهنجي حياتي وڃائي. هن کي بي ادب ميان کي ڇڏڻ نه کپندو هو ۽ کيس قتل ڪرڻ کپي ها، جو هو خانقاه شريف ۾ جتين سان هليا آيا هئا ۽ ارادو هون ته ڪوٽ واري شاهه کي شهيد ڪريون. هڪ مير جهان خان پنجاهه ماڻهن سان لنڊل هو. هو اگر ميان ننڍن تي حملو ڪري ها ته ميان ننڍن جو لشڪر يڪدم ڀڄي وڃي ها. مگر هن هڪ گهڙي تي ميان جي لشڪر کي روڪي ورتو ته ڪوٽ واري شاهه تائين پهچي نه سگهن. مگر حمله آور نه ٿيو. اگر هو همٿ ڪري ها ته ميان ننڍا ڀڄي وڃن ها ڇو جو هو ٽالپر هو ۽ ٽالپرن جي حڪومت هئي. اگر ٽالپرن مان ڪو قتل ٿي پوي ته ٽالپر ان جو راڄ ماري ڇڏين ها. مگر هن همت نه ڪئي، پوءِ جڏهن واپس آيو ته سندس والد کانئس خبرون پڇيون. سندس والد چيو ته ڇو تو ميان سان جنگ نه ڪئي. ته جهان خان جواب ڏنو ته مون کي لحاظ پيو ته خانقاه واري شاهه جو اولاد آهن. تنهن تي سندس والد چيو ته افسوس اهڙي وقت تو همت نه ڏيکاري، اگر تون ميان سان جنگ ڪندي قتل ٿئين ها ۽ تنهنجو لاش ڪڇي مون وٽ اچي ها ته آءُ وڏيڪ خوش ٿيان ها، جو اهڙو موقعو تو وڃائي ڇڏيو. ٽالپر جن کي ملوڪ قاضي وٺي آيو هو، سي پٽ قلعي جي ٽپڻ بعد سدا اتي پهتا، جتي ڪوٽ وارا شاهه ٽڪيل هئا يعني وڏي پراڻي بنگلي جي سامهون واري بنگلي ۾، جنهن کي ڪنهن وقت ۾ اوطاق چئبو هو. اتي ٽالپرن ڪوٽ واري شاهه جي اچي بيعت ڪئي ۽ عرض ڪيائون ته قبلا اجازت ڏيو ته ميان تي حملو ڪريون. مگر پاڻ فرمايائون ته اوهين حملو نه ڪريو هو پاڻهي ڀڄي ويندا ۽ ٽالپرن جي خوف کان هو ڀڄي ويا.

ٽالپرن کي ترار هڻڻ جي ضرورت نه ٿي. ان کان پوءِ ميان حڪومت ٽالپرن جي ۾ ڪاريو ته اسان کي ڪوٽ

Marfat.com

شريف ۾ رهڻ لاءِ حڪومت طرفان اجازت ملي مگر ٻنهين ڌارين جون ڳالهيون ٻڌي ٽالپرن دعوا خارج ڪئي. وري ١٨٤٣ع ۾ جڏهن انگريزن سنڌ ورتي ته ميرن نندين حيدرآباد جي ڪليڪٽر راسبورن وٽ دعوا چاڙهي. جنهن فتوي ۾ لکيو ته لواري شريف جي بزرگن ۾ تڪرار آهي ۽ سجاده نشين جي عزيزن کي ڪڍيو ويو آهي. ۽ اهو معاملو اڳ ميرن جي ڪورٽ ۾ فيصلو ٿي ويل آهي. سرڪار ان کي بحال ٿي ڪري. اهو فيصلو اسان وٽ پيل آهي. ڪليڪٽر راسبورن جي تصحيح ساڻ. مير غلام علي خان ٽالپر حاڪم سنڌ، لواري شريف جي ڪوٽ ڊهرائڻ لاءِ آرڊر ڪيو، جو ڪيس ماڻهن ٻڌايو ته انگريز جن ڪڇ تي قبضو ڪيو هو ۽ اتي جو راڄا انگريزن جي ماتحت هو، تن بابت ته پئسا ڪوٽ واري شاهه کي ڏني اهو ڪوٽ ٺهرايو آهي ۽ جنهن وقت موقعو ڏسندا ته رڻ لنگهي اچي لواري شريف جي ڪوٽ ۾ لشڪر وهاريندا ۽ اتان حيدرآباد جو ميرن جو تخت گاهه هو، ان تي حملا ڪندا. ان ڪري هن فوج موڪلي، جن اطلاع ڏنو ته اسان کي ڪوٽ ڊاهڻ جو آرڊر مليو آهي. پاڻ چيائون ته ڀلي وڃي ڊاهيو ۽ اهو به ٻڌو ويو آهي ته لواري شريف جي بزرگن جي خانداني روايت موجب انهن کي مهمان طور ماني به کارائي ٿي وئي. ان وقت مير محمود، جو ميرن جي فوج ۾ وڏو درجو رکندو هو، ان چوائي موڪليو ته مون کي اجازت ملي ته فوج وٺي حيدرآباد تي حملو ڪريان. مگر ڪوٽ واري شاهه منع ڪئي. ڪوٽ جون ٽي پٽيون ٽوڙي ڇڏيائون! فقط مقام وارو پاسو يعني ڏاکڻي پٽ اجا تائين اهڙا پڪي بيني آهي. بعد ۾ حضرت خواجه محمد حسن عرف حضرت مهاجر مدني وري ڪچي ديوار بنائي ان کي تيار ڪيو. اها ديوار حضرت پير احمد زمان قدس سره جي وقت ۾، جو پاڻ ١٩١٧ع ۾ لواري شريف ڇڏي ڪراچي ويا ۽ ١٩٢٣ع ۾ امرتسر

Marfat.com

روانا ٿيا وري ۱۹۲۹ع ۾ ڪراچي واپس آيا ۽ ۱۹۳۸ع ۾ آگسٽ ۲۷ ۾ ڪراچي ۾ وفات ڪيائون، ان دؤر ۾ لواري شريف ۾ ڪو بندوبست نہ هو ان ڪري گهٽي پاڳي اها ديوار ڍهي پئي هئي، جو مون ان کي وري واپس ڪچي ديوار بنائي درست ڪيو ۽ ڪجهه ياڱو پڪو بہ ڪيو. اگر خداوند تعاليٰ توفيق ڏني تہ سڄي ديوار پڪي ڪرائي ويندي. منهنجو اندازو آهي تہ اها شرارت بہ ڪوٽ شريف ڌهراڻ جي ميين ننڍن يعني حضرت ڪوٽ واري شاهہ جي ماٽيجي ڀاڻرن جي هئي، جو اهي ئي وڏا دشمن هئا ۽ هميشه سجاده نشين جا عزيز سجاده نشين ساڻ حضرت سلطان الاولياءَ جي وقت کان دشمن ٿيندا آيا آهن ۽ مون راقم الحروف سان بہ عزيز ۽ رشتيدار انهي نموني سان هليا آهن. ڪوٽ واري شاهہ جي فرزند حضرت خواجہ محمد حسن عرف حضرت خواجہ مهاجر مدني جڏهن گادي تي ويٺا ۽ بيعت ڪرائي وئي تہ ان وقت موجوده ڪوٽ جي ٺٽن تي جامڪي دار بندوقون پري ۽ جامڪيون ڏڪائي پهري تي بيٺا ۽ جماعت بيعت ڪئي جو خوف هو تہ ان وقت ميان ننڍا حملو ڪندا. حضرت مهاجر مدني جا ياٽر غلام الله، عبيدالله، علي گوهر مان بہ، غلام الله جو پاڻ احوال ڪيائون جو هينئر راقم الحروف کي ياد نہ آهي تہ حضرت مهاجر مڪي يا مهاجر مدني بابت تہ نزديڪ جي ڪنهن زميندار سان ڪو حڪومت ۾ معاملو هلندڙ هو ۽ ان بابت ميان غلام الله ان کي ڪو خط موڪليو هو ۽ ان ۾ سجاده نشين جي تڪرار بابت اهو شعر لکيائين تہ:

دوشيران نر اند و يكران گور
نصيب ورا است كہ اور است زور.

ان لاءِ تہ ان کي مقابلي لاءِ وڏيڪ جوش اچي.

Marfat.com

موجوده پير جي پيدائش ۳۰ آگسٽ ۱۹۰۹ع (تي) لواري شريف ۾ ٿي. ۱۹۱۷ع ۾ سندس والد ساڻ گڏ ڪراچي ۾ آيا. ۱۹۲۳ع ۾ امرتسر روانگي ٿي. ۱۸۲۹ع جي ڊسمبر ۾ سندن والد، جي ڪجهه وقت اڳ ڪراچي اچي ويا هئا، ڪين گهرائي ورتو. ان وقت کان سندن رهائش ڪراچي ۾ آهي.

۱۹۳۸ع آگسٽ مهيني ۾ سندن والد جي وفات ٿي لواري شريف ۾ سندن بيعت ٿي ۽ خاندان ۾ تنازعه ٿي ويا.

۱۹۵۴ع ۾ مشرق وسطيٰ جي دوري تي ويا، جتي بصره نزديڪ حضرت طلحه ۽ زبير جي، بغداد شريف ۾ حضرت خواجه عبدالقادر جيلاني جي ۽ حضرت امام ابو حنيفه جي ۽ ڪربلا ۽ نجف اشرف ۾ حضرت امام حسين ۽ حضرت علي جي ۽ دمشق ۾ حضرت ابن عربي جي ۽ مصر ۾ مشهور زيارتن تي ويا.

مصر ۾ جمعيت شان المسلمين جي پريزيڊنٽ سان ملاقات ڪيائون ۽ ان ماني جي دعوت ڏني ۽ مصر ۾ غازي عبدالڪريم ايف واري بنگلي تي سندس پٽ مسٽر سلام، جو ان وقت مصر ۾ ليفٽيننٽ هو اڄڪلهه وڏي عهدي تي آهي، ملاقات ڪيائون. غازي عبدالڪريم ان وقت موجود نه هو. مفتي امين الحسيني مرحوم ساڻ به ملاقات ٿي.

هن سفر ۾ عبدالرحمان بن عبدالڪريم سندن عام مختيار ۽ رئيس پيربخش هاشماڻي گاڏ وارو گڏ هئا.

موجوده پير صاحب کي گهڻو خيال آهي ته جماعت لواري شريف جي مردن ۽ عورتن کي موجوده زماني جي

Marfat.com

تعليم کان واقف کيو وڃي. سندن ڪوشش سان ڪنڊڙه ۾ باگرائي جماعت هاء اسڪول قائم ڪرايو ۽ مرحوم مير احمد خان ٽنڊه جان محمد ۾ مير قادر بخش هاء اسڪول قائم ڪرايو جو هينئر مير خدابخش جي ڪوشش سان ڪاليج ٿي ويو آهي، ۽ مير خدابخش جي ڪوشش سان ڇوڪرين جو هاء اسڪول ٽنڊه جان محمد ۾ قائم ٿي ويو آهي.

پير صاحب جي اها به ڪوشش آهي ته جماعت اواري شريف فوجي ٽريننگ حاصل ڪري. پير صاحب جي ڪوشش سان مجاهد فورس ۽ ريگولر فورس پاڪستان ۾ ڪيترائي ماڻهو شامل ٿي ويا آهن. جن ١٩٧١ع واري جنگ ۾ مغربي پاڪستان ۽ مشرقي بنگال جي جنگين ۾ حصو ورتو.

پير صاحب سنڌي مسلمانن ۾ عيوض يا بدي جي شادي کي بالڪل خراب سمجهن ٿا ۽ چاهين ٿا ته هي بد رسم هن ملڪ ۾ نه هئڻ گهرجي.

حضرت مرشد ڪريم پير بادشاهه وڏل سردار قدس سره

حضرت پير بادشاهه وڏل سردار گل حسن جن تاريخ ۱۳ شعبان المعظم ۱۳۲۷هه مطابق ۳۰ آگسٽ ۱۹۰۹ع بروز آچر شام جي وقت هن دنيا تي وارد ٿيا. يعني سندن ولادت باسعادت ٿي.

سندن اچڻ متعلق تمام گهڻيون پيشنگويون آهن. هتي چند ڏجن ٿيون.

(۱) حضرت امام الاولياء خواجه محمد سعيد مرشد مڪي وارا امام قدس سره جن پنهنجي فرزند حضرت امام العالمين خواجه احمد زمان قدس سره جن جي شادي مبارڪ جي موقعي تي هڪ فارسي بيت مبارڪ چوڻ فرمايو آهي. جنهن ۾ پڻ سندن اچڻ جي خوشخبري ڏنل آهي.

"بهر تاريخ سرور شادي احمد زمان،
جان بهار آمد دلم هر گشت ازلب لباب،
سال تاريخش سعيد از سر بجسته بادعا،
باد در تزويج برڪت "گل" آمد در جواب"

(۲) حضرت مخدوم شهيد شيخ عبدالرحيم گرهوڙي عليه رحمت فرمايو آهي ته:-

"اڃ آسيو اڃ ماسيو انون اڏ توار
پرش ٿيندو پڌرو عيسيٰ جي آچار."

يعني انهن مسند پاڪ جي آس يا اميد سان يعني ڪانئڻ

Marfat.com

پوءِ انين مسند پاڪ تيندي، انن مهينن جو، پاڻ پنهنجي والده صاحبه جن جي شڪر مبارڪ مان انين مهيني پيدا ٿيا آهن، انڙيا آهن، شعبان مهينو هجري سن جو انون مهينو آهي ۽ آچر (آرتوار) جي ڏينهن هن دنيا تي آيا آهن.

٣ ”گلان وچون هڪ ”گل“ ڏنوسين اجي ڪڙيانهين ڪلسي
جان او ”گل“ برآمد ٿيسي تا واهه حسن دا کهلسي
آني ويک ديواني ٿيسن اتي عقل ڪيان دي پلسي
يار فريدا سر سڄيان دي چڙ لولاڪ دا جهلسي“

(٤) پاڻ پير بادشاهه قدس سره جن فرمائيندا هئا ته ”منهن جي والد حضرت خواجه پير احمد زمان امام العالمين قدس سره جن کي سندن والد حضرت پير محمد سعيد امام الاولياء مڪي وارا امام قدس سره جن فرمايو هيو ته پٽ ڄمندو، نالو ”گل حسن“ رکجانس.

(٥) مير حاجي سهراب ڪان روايت آهي ته هڪ ڏينهن جيجي اسان اندرونه صاحبه جن مڪي واري امام جي مريد حاجي ياقوت فقير شيدي عليه الرحمته کي چوائي موڪليو ته ”تون حضرت مالڪ سلطان الاولياء جي حضور پاڪ کان خبر وٺي ڏي ته ڪونڊينو اولاد ٿيندو يا ڪين“؟ پوءِ حاجي ياقوت فقير شيدي عليه الرحمت چوائي موڪليو ته ”مان حضرت سلطان الاولياء جي روضه پاڪ ۾ اڳيان متوجه ٿي ويٺو هئس ته مون لواري شريف جا پنج ئي سجاده نشين بادشاهه ڏٺا ۽ زيارت ڪئي ۽ پوءِ مونکي مالڪ سلطان الاولياء مبارڪ ڏيئي فرمايو ته تنهن جي مرشد جي گهر فرزند ٿو اچي. پوءِ مان دعا گهري جڏهن روضه شريف کان ٻاهر آيس ته ڏٺم ته مديني وارا شاهه پيا اچن جن مونکي فرمايو ته جي ”فرزند جي سڄي ٻانهن جي ڏونڊري تي نشان هجي ته پوءِ سمجهجان ته اسين پاڻ آهيون“.

(٦) حاجي ڪامل ميمڻ کان روايت آهي ته هڪ دفعي

رئيس نارو شاهہ دڙاڻي عليهہ رحمت لواري شريف ۾ آيل هيو.
اهو ڏور حضرت قبلہ امام العالمين خواجہ احمد زمان قدس سره
جن جو هيو تہ بادشاهہ جي هڪ نوڪرياڻي شاهہ صاحب کي
چيو تہ ”ادا نارو شاهہ ڪڏهين اوهان اهو سوچيو آهي تہ
بادشاهہ کان پوءِ اوهان کنهن کي سائين ڪري سڏيندا“؟ شاهہ
صاحب جواب ڏنو تہ ”ادي تو ماري ڇڏيو، منهن جي دل ۾
تہ ڪا هٿي ڪانہ هئي ڪڏهن آهي، صبحاڻي مان توکي ان جو جواب
ڏيندس“. حاجي ڪامل ڳالهہ ڪئي تہ شاهہ صاحب جڏهين بہ
لواري شريف ۾ ايندو هيو تہ مون وٽ رهندو هيو. مونکي پٽ
ڪري سڏيو هئائين، ان ڪري مان ان جي جام خدمت ڪندو
هيس. صبح جو مان آيس تہ شاهہ صاحب دستور جي خلاف
ننڊ ۾ ستو پيو هيو ۽ بستري تي بي حال پيو هيو. مون زور
ڏيئي سجاڳ ڪيو تہ مونکي فرمايائين تہ ”ڪالهہ بادشاهہ جي
نوڪرياڻي مونکي هنئين چيو، ان بعد مان سڄي رات متوجهہ
ٿي ستائيندو رهيس. مگر حضرت پير بادشاهہ اچڻ لاءِ مڃي ٿي
نہ، آخر پوئين رات پاڻ اچڻ قبول ڪيائون، ۽ پوءِ مون سائي
رنگ جو پڪي روضہ شريف حضرت سلطان الاولياء قدس سره
جي اندر موڪلي ڇڏيو. هاڻي سگهو ئي بادشاهہ امام العالمين
خواجہ احمد زمان قدس سره جن جي حويلي مبارڪ ۾ شهزادو
سائين وارد ٿيندو“ وغيره وغيره.

پاڻ لواري شريف ۾ پيدا ٿيا ۽ پنجن سالن جي ڄمار ۾
سندن پڙهائي لاءِ استاد مقرر ڪيا ويا.

حضرت پير خواجہ احمد زمان امام العالمين قدس سره
جن پنهنجن ظاهر جي مائٽن جي ناروا سلوڪ اختيار ڪرڻ جي
ڪري ٢٧ رجب ١٣٣٥هہ ۾ هجرت ڪري لواري شريف کان
ڪراچي آيا ۽ اتي بہ سندن مائٽن کين چين سان وهڻ نہ ڏنو،
تہ پوءِ ٢٥ رمضان ١٣٤١هہ ۾ ڪراچي کان هجرت ڪري

امرتسر اوپـر پنجاب ۾ اچي رهيا . بادشاهه امام العالمين جڏهن ڪراچي اچي رهيا ان وقت حضرت پير بادشاهه جن ٩ سالن جي ڄمار جا هئا.

پاڻ ڪراچي ۾ سنڌي، اردو، انگريزي، فـارسي جي تعليم حاصل ڪندا رهيا ۽ جلد ئي قرآن شريف پورو ڪيائون ۽ ٻين علمن ۾ به سٺو پايو حاصل ڪيائون.

ڪيـن قـرآن، حديث، اوليائـي ڪرام، مشائخن، وڏن وڏن بادشاهن ۽ تواريخن جي ڪتابن جي پڙهڻ جو تمام گهڻو شوق هوندو هيو . هڪ دفعي بادشاه امـام العالمين پنهن جي هڪ مريد مولوي عبدالرحمان "غازي" کو کرکي سنڌي فرمايو ته "مولوي ٻچي گل حسن کي تـون پڙهاءِ ." مولوي صاحب عرض ڪيو ته "قبله شهزادي وڏل سردار سائين کي الله پاڪ جـي اسم عليم جو ته سارو علم حاصل آهـــي" - پاڻ جواب فرمايائون ته "هاڻو آهو علم ڪين حاصل آهي". ته مولوي جواب ۾ عـرض ڪيو ته "قبله پوءِ ڪين منهنجي عـلم جي ڪهڙي ضرورت آهي". ۽ ڪڏهين به مولوي عبدالرحمان ڪنهن مسئلي ۾ منجهي پوندو هو ته ڪانئن ٻچي حل ڪرائيندو هو .

ننڍي هوندي کان ئي سندن طبيعت مبارڪ جـو لاڙو مذهب ۽ تصوف طرف هوندو هيو. پاڻ کيل، تماشو، ناٽڪ، ڪتن جي ويڙهه ۽ انهن جي شڪار وغيره کان بالڪل پري رهندا هئا. ڪوبه ملاقاتي ايندو هيو تـه انهن سان شريعت ۽ طريقت جي گفتگو ڪندا هئا . غير ضروري گفتگو کان اجتناب ڪندا هئا.

حاجي احسان ميمڻ عليہ الرحمت کان ٻڌل آهي ته هڪ دفعي ڪراچي بنگلي شريف جي ميدان تي پير بادشاه قدس سره جن کي بال راند ڪيڏائي رهيو هوس ته سيٺ فضل احمد ميمڻ اچي ويو جو بادشاه امام العالمين ڏانهن ٻي ويو . حاجي احسان

Marfat.com

ڪيس سڏ ڪري چيو ته ”وڏل سردار کي ٻال راند ڪيڏايون“ سيٺ فضل احمد جواب ڏنو ته ”مان ميٽرڪ جو امتحان ڏئي رهيو آهيان ۽ بادشاه امام العالمين جي حضور ۾ دعا خواهي لاءِ وڃي رهيو آهيان“. ۽ هو نه آيو ۽ ميٽرڪ ۾ ناپاس ٿي ويو.

وري ٻي سال به ساڳي طرح سان حاجي احسان ميمڻ کين راند ڪرائي رهيو هيو ته سيٺ فضل احمد اچي ويو. پاڻ حاجي احسان کي فرمايائون ته ”هن کي چئو ته اچي اسان سان راند ڪيڏي“. حاجي احسان سيٺ فضل احمد کي چيو مگر هن ساڳيو جواب ڏنو ته ”مان ميٽرڪ جي امتحان ۾ پاس ٿيڻ لاءِ دعا گهرڻ لاءِ بادشاه امام العالمين جي حضور وڃان ٿو“ ۽ نه آيو. پوءِ هو وري به ناپاس ٿي پيو. حاجي احسان کيس چيو ته ”توهنجي پاس ٿيڻ جي مهل آڻا هئي جا تو وڃائي ڇڏي.

سندن حافظو وري اهڙو ڇتو ۽ تيز هوندو هيو جو هڪ دفعي دوران ملاقات حاجي احسان ميمڻ کي فرمايائون ته ”جڏهين مان ٻن ٽن سالن جو هيس ته لواري شريف ۾ توسان جيڪو چريو وڙهي اها حقيقت مونکي چٽي ياد آهي“. جا ڳالهه هڪ دفعي سندن نظر مبارڪ مان گذري يا پاڻ ٻڌائون اها ڳالهه کين هميشه هميشه لاءِ حفظ ٿي ويندي هئي.

حضرت قبله خواجه بادشاه امام العالمين پير احمد زمان قدس سره جن جڏهين امن ۽ صراط المستقيم جي دعوت ڪل بني آدم کي ڏني ته دنيا جي منهن تي سڀ کان پهريون امن ۽ صراط المستقيم جو ”ڪل“ جو جهنڊو ٤ ذي قعد ١٣٣٨ه تي بنگلي اسلام قلب ڪراچي تي حضرت قبله مرشد ڪريم پير بادشاه جن حاجي احسان ميمڻ جي ڪلهي تي چڙهي چاڙهيو هيو.

Marfat.com

پاڻ نڌيي هوندي کان ئي پنهنجن ظاهر جي مٽن مائٽن جي منافقت واري رويہ جي ڪري انهن کان بيزار هوندا هئا ۽ سندن مائٽ گهڻو ڪري ان ڪوشش ۾ مصروف عمل هوندا هئا تہ ڪينئن بہ ڪري اسين ڪين هيسائي پنهنجي رعب هيٺ آڻي ڇڏيون، جا ڳالهہ ڪين هرگز منظور ڪانہ هئي. اهڙيون حقيقتون سندن جي ٻن خطن مبارڪن، هر هڪ "۹ مئي ۱۹۳۵ع" ۽ "۱۹ مئي ۱۹۳۵ع"، بطرف حاجي قبول رح مان مان نظر اچن ٿيون. جنهن ۾ پاڻ لکن ٿا تہ "انهن جون نيتون اندران هڪڙيون، ۽ ٻاهران ٻيون آهن. اهي هرگز اسان جا خير خواه ڪونہ آهن. ان ڪري اسان جي ڪم ڪارين ۾ هنن کان هوشيار رهجو. انهن جي طرف جو ڪوبہ ماڻهو اسان جي ڪم ڪار ۾ نہ رکجو. ڪنهن غير ماڻهو کي رکجو مگر هنن جو ماڻهو نہ هجي."

وليداد امير مرحوم عليہ الرحمت بيان ڪندو هئو تہ آخري وقت ۾ شهنشاهہ امام العالمين خواجہ احمد زمان قدس سره جي ظاهري حالت ڪنهن ڪنهن مهل اهڙي ٿي ٿي وئي جو ڇڻ تہ پاڻ وصال فرمائي رهيا آهن. حاضرين هڪدم روئڻ شروع ٿي ڪيو تہ پاڻ هڪدم اکيون مبارڪ کولي فرمايو تہ "ڇو ٿا رئو؟ اوهان جي خوشي جو وقت هائي ٿو اچي".

تاريخ "۲۹ جمادي الثاني ۱۳۵۷ھ" شام ۴ بجي بادشاه امام العالمين خواجہ احمد زمان قدس سره جن جو وصال مبارڪ ڪراچي ۾ سندن بنگلي تي ٿيو. سندن هڪ مريد مير احمد خان ٽالپر ٽنڊه جان محمد واري سورهن هزار روپين ۾ اسپيشل ٽرين ڪراچي کان بدين لاءِ ڪئي. ان اسپيشل گاڏي تي حضرت پير بادشاه قدس سره جن پنهنجي والد خواجہ امام العالمين قدس سره جن جو جسم مبارڪ کڻائي ڪراچي کان بدين آيا. ساڻن گڏ جماعت جا معزز ماڻهو ۽ سندن مائٽ حسن بخش،

Marfat.com

محفوظ ۽ علي گوهر هئا ۽ سيد احمد شاه ڳرهوڙ وارو پڻ هيو جيڪو بدين کان واپس ڳوٺ هليو ويو ۽ لواري شريف ڪونه هليو.

حضرت قبله خواجه امام العالمين پير احمد زمان قدس سره جن کي روضه مبارڪ حضرت مالڪ سلطان الاولياء ۾ جاءِ ڏيڻ بعد جڏهن حضرت پير بادشاه قدس سره جن خانقاهه شريف ۾ جماعت کي بيعت ڪرائي ته سندن مائٽن حسن بخش، محفوظ، علي گوهر بيعت کانه ڪئي ۽ ان ئي ڏينهن ڳوٺ اشرف آباد ۾ جي رهيا.

ان بعد تاريخ "٤ محرم الحرام ١٣٥٨ھ" تي پاڻ وڏن واري دستار مبارڪ پهري ارشاد جي مسند پاڪ تي ويهي بيعت ڪرايائون.

بادشاه امام العالمين خواجه احمد زمان قدس سره جي وصال ڪرڻ شرط ئي سندن مائٽن پير بادشاهه جي خلاف ڪيس شروع ڪري ڏنا. سندن جي ظاهر جي همشيره بيبي عنايت کي پڙهڪائي، سندن جي متان ڪيس ڪرايائون. مير غلام علي ننده محمد خان واري کي پاڻ سان ملائي تــرائي ۾ جهيڙو ڪرايائون، جنهن ۾ سندن هڪ مريد غــازي شهيد جمع فقير ڪڪرائي گنداخه بلوچستان وارو شهيد ٿيو ۽ ٻيا فقير زخمي ٿيا. سندن ڪيترن نوڪرن کي جيل ۾ وجهرايائون.

سيد ابو طالب شاه دڙائي عليه الرحمت ان وقت درگاه شريف جو ملازم هيو ۽ انهن جهيڙن ۾ به هو. سندن طرفان جيل ۾ به رهيو هو.- ۽ ٻارهن ڪيسن ۾ مک جوابدار هيو. حضرت قبله سائين پير بادشاه ڪريم قدس سره جن سندس اها مهرباني ڪئي جو ٻهرين ئي سال جي فصل جو ان بٽئي ڪرائي ڪوٺ پاڪ اندر اچي رکايائين.

آخرڪار جڏهن بيبي عنايت کي ڪجهه بـــه حاصل

Marfat.com

ڪونه ٿيو ته اچي سندن کي منٿ ڪيائين ۽ ڪيس تان ٻه هٿ ڪنيائين پوءِ مير احمد خان ٽالپر ٽنڊه جان محمد واري پنهنجي طرفان ڪيس چار سو ايڪڙ زمين ڏني. جنهن مان هو پڇاڙي سوڌو گذر سفر ڪندي رهيو. آخر ۾ سندس وفات ڪراچي ۾ ٿي. ۽ دفن به اتي ٿي يعني ڪراچي ۾ ٿيل آهي. مگر حضرت پير بادشاهه قدس سره منهن ڏسڻ يا جنازه ۾ ڪونه ويا پر حاجي شفيع (ملازم) کي موڪليو هئائون.

حضرت پير بادشاهه قدس سره جن پنهنجي خداداد ذهني قابليت سان سيئي علم معقولات ۽ منقولات تي مڪمل دسترس حاصل ڪيو. پاڻ سيني علمن تي مڪمل عبور رکندا هئا. پاڻ سنڌي کان علاوه اردو، عربي، انگريزي، پارسي، پنجابي پلي پت پڙهي، لکي ۽ سمجهي سگهندا هئا، ان کان علاوه پاڻ عبراني زبان پڻ پڙهي، سمجهي ۽ ڳالهائي سگهندا هئا. سندن قابليت جو اندازو ان ڳالهه مان لڳائي سگهجي ٿو ته حاجي احسان ميمڻ عليه الرحمت کان روايت ته هڪ دفعي شهنشاه امام العالمين قدس سره جن جي حضور ۾ لواري شريف ۾ ڪڇهه مولوين جي ملاقات دوران پاڻ فرمايائون ته "توڪل ڏي آهي جيڪا تقدير کي ڦيرائي ٿي ڇڏي". اها تقرير مبارڪ سندن اٽڪل ٣-٤ ڪلاڪ هلي ۽ مختلف نمونن سان ۽ مختلف دليلن سان پاڻ اها ثابت ڪري فرمايائون ته "فقط توڪل ڏي تقدير کي ڦيرائي سگهي ٿي". سندن انهن لفظن مبارڪن جو حاجي احسان ميمڻ تي اهڙو ته پڪو اثر پئجي ويو جو هن پاڻ کي توڪل تي هيرائي ڇڏيو ۽ توڪل کي پنهنجي عادت بناڏي ڇڏيائين. ان بعد پاڻ لواري شريف کان ڪراچي ۽ ڪراچي کان امرتسر اچي رهيا.

امرتسر ۾ هڪ ڏينهن پاڻ فرمايائون ته "تدبير ڏي آهي جيڪا تقدير کي ڦيرائي سگهي ٿي. حاجي احسان ميمڻ سندن

Marfat.com

اها تقرير ڏي . ساڳئي هستي پاڪ کان متضاد فـــرمان پاڪ سندن زبان مبارڪ مان ٻڌڻ کان پوءِ ڏاڍو پريشان ٿي ويو ۽ ڪيس پڪ ٿي تہ تدبير ڪانسواءِ تقدير نئي بـدلاجي سگهي . مگر هن پاڻ کي سالــن کان توڪل جو عادي بنائـي ڇڏيو هو، سو هن کي توڪل ڇڏي تدبير جـــي ڀوڀان هلڻ ڏاڍو مشڪل نظر اچي رهيو هيو. ان تقرير ٻڌڻ کانپوءِ ڪيس سڄي رات ننڊ نہ آئي ۽ اهو سوچيندو رهيو تہ هاڻ هو ڪئين تدبير کي عمل ۾ آڻي سگهندو. صبح جو هو امرتسر جي بازار ڏانهن پيدل پئي ويو تہ اوچتو ڪيس آواز ٿيو، ڏٺائين تہ پاڻ حضرت قبلہ پير احمد زمان قدس سره جن ٽانگي ۾ ويٺل آهن ۽ حاجي احسان کي فرمايائون تہ ”بنگلہ پاڪ تـــي وڃ جو ٻچا (پير بادشاه قدس سره) جن اڪيلا آهن. ۽ اتي ڪوبہ خدمتي ڪونہ آهـي . تون اسنائين خدمت ۾ رهج جيستائين ڪو ٻيو خدمتي اچي وڃي.“ حاجي احسان ميمڻ سڌو بنگلہ شريف تي آيو. حضرت قبلہ مرشد پير بادشاه قدس سره جن ڪيس فرمايو تہ حاجي احسان ڪيترا ڏينهن ٿيا آهن تہ شطرنج ڪانہ ڪئي اٿئون. هي چابي ڪڻ ۽ هن پيتي مان راند ڪڍي اچ تـہ شطرنج ڪريون . حاجي احسان ميمڻ ان پيتي مان راند ڪڍي ۽ راند ڪندي حاجي احسان ميمڻ کان وڏي غلطي ٿي ويئي جنهن تي پاڻ پيـر بادشاه قدس سره جن فرمايو تـہ ”چاق آهيـن يا بيمار ، تون اهڙيون غلط چالون هلندين تہ راند جو مزو کهڙو ايندو.“ وڌيڪ پاڻ فرمايو تہ ”ڏس هي ڪيڏي نہ غلط چال هليو آهين.“ حاجي احسان ميمڻ عرض ڪيو تہ ”قبلہ چاق بہ آهيان ۽ بيمار بہ.“ پوءِ حاجي احسان فقير سربستو احوال سندن (حضرت قبلہ خواجہ شهنشاه امام العامين پير احمد زمان قدس سره جن جي تقريرن مبارڪن) وارو عرض ڪري ٻڌايو ۽ چيائين تہ هاڻ مان سخت مونجهاري ۾ اچي ويو آهيان. تنهن تي پاڻ مرشد ڪريم قبلہ

Marfat.com

پير بادشاه قدس سره جن ٺهه پهه فرمايو ته "ڇا توکل مکمل تدبير کانهي ڇا ؟ جي راند سولي نموني کرڻي هجي ته کر نه ته کٽي راند بند کريون." سندن ايتري چوڻ سان حاجي احسان ميمڻ جا سڀ مونجهارا ختم ٿي ويا. ڇو ته ٻئي کلام پاڻ ۾ متضاد نه پر هڪ ٻئي جي تشريح ۾ هئا جيکي کيس سمجهه ۾ نه پئي آيا. ان بعد هن راند کيڏي ۽ مکمل کٽي مطلب ته پاڻ هميشه پنهنجي اعليٰ دماغي قابليت، تدبر ۽ فراصت سان ٿورڙن لفظن ۾ مکمل ۽ مجمل جواب ڏيندا هئا، جنهن سان منجهيل مسئلن جو حل با آساني واضع ٿي ويندو هو.

پاڻ لواري شريف جي تاريخ ۾ حضرت قبله پير خواجه محمد حسن "شاه مدني" قدس سره کان بعد سڀ کان وڏيک عرصو يعني ۴۴ سال ارشاد جي مسند تي رهيا آهن. ۽ اهو سندن اعليٰ دماغ ۽ قابليت جو نتيجو آهي جو اڄ لواري شريف جهڙي ننڍي ڳوٺ ۾ بجلي، واٽر سپلائي، ٽيليفون ايڪسچينج، گورنمنٽ هاءِ اسڪول، گورنمنٽ گرلز مڊل اسڪول جهڙيون وڏيون سهوليتون ميسر آهن. لواري شريف ۽ ان جي آسپاس وارين زمينن کي پاڻ آبادي هيٺ آندائون جي اڳ غير آباد ۽ بنجر هيون. انهن زمينن ۾ هن وقت باغ ۽ ميوه دار وڻ بيٺل آهن.

پاڻ يتيمن جا ياور، غريبن ۽ نادارن جا همدرد هوندا هئا. سندن وٽ امير خواه غريب هڪ صف ۾ ويهي ملاقات جو شرف حاصل ڪندو هيو. پاڻ ڪڏهن به ڪنهن مريد ۾ ڪو لالچ ڪونه رکيائون. اجان به غريب نادار مفلس مريدن جي مدد ڪري انهن کي پڙهائيندا هئا ۽ بيمارن جو پنهنجي خرچ تي علاج ڪرائيندا هئا. ڪوبه مريد ڪنهن به مسئلي کي کڻي سندن حضور ۾ ايندو هيو ته پاڻ ان کي چڱي طرح

Marfat.com

سان پڻ ان جي صحيح رهنمائي ڪندا هئا. پنهنجي ملازمن تي حد کان وڌيڪ مهربان هوندا هئا. سندن انهن خوبين ۽ خصلتن کي نظر ۾ رکندي ملڪ جو نامور اديب محترم پير علي محمد راشدي سابق وزير اطلاعات و نشريات حڪومت پاڪستان پنهنجي تاثرات ۾ صاف صاف لکي ٿو ته "پاڻ پنهنجي زماني جا پير به هئا ته بادشاه به هئا. پاڻ پائي جا درويش ۽ جامع الصفات پير هئا. سندن جهڙا پير وري سنڌ ڪونه ڏسندي".

سيد احسان احمد شاه ولد سيد ابو طالب شاه لڪياري ٽنڊي سال ۱۹۷۱ع ۾ بنگال ويو جتان جنگي قيدي بنجي هندوستان ويو. پهرين سال جي سردين ۾ پير بادشاه جن ڪيس هڪ گرم جرسي پارسل ڪري موڪلي ۽ نوازش نامون پڻ موڪليو ته "سرديون آهن تون وٽ الائي گرم ڪپڙو هجي يا نه، ان ڪري اسان هي جرسي موڪليون ٿا". ان کان علاوه وقت به وقت ڪيس پير بادشاه نوازش نامو موڪليندا رهندا هئا جنهن ۾ دلجاء ۽ تسلي جهڙيون شفقتون لکيل هونديون هيون.

پاڻ ڪافي ملڪن جو سير ڪيائون ۽ پنهنجا سفرناما پڻ قلمبند ڪيا اٿن. پاڻ جتي جتي به ويا آهن ۽ جن جن وڏين هستين سان سندن ملاقاتون ٿيون آهن اهي هميشه سندن قابليت ۽ تدبر کي داد ڏيندا رهندا هئا.

پاڻ گهڻو ڪري سڄي حياتي پنهنجي عزيزن جي طرفان ڏکائبا رهيا. شايد ئي ڪو اهڙو لمحو هجي، جنهن ۾ سندن ظاهر جي مائٽن کين سک ۽ چين سان وهڻ ڏنو هجي! ۽ پنهنجن ظاهر جي مائٽن جي اهڙي ناروا سلوڪ اختيار ڪرڻ جو ذڪر پاڻ هميشه پنهنجن سيني مريدن ۽ دوستن سان ڪندا رهيا آهن. جن ۾ سندن اهي لفظ مبارڪ شامل هوندا هئا. "هت ته نيٺ کي برغلائي پاڻ سان ملائي مونکان نيائي جو ڪيس

ڪٽي ويا. مگر مون الله پاڪ جي دربار ۾ ڪيس داخل ڪري ڇڏيو آهي. مان هُن جهان ۾ پنهنجو حساب ڪتاب ضرور وٺندس". ڪڏهن ڪڏهن ته پنهنجن انهن مائٽن جو ذڪر ڪندي ڏک ڪان سندن اکين مبارڪن ۾ پاڻي ڀرجي ايندو هيو، مگر پاڻ صبر ۾ رهيا.

سندن ڪيتريون ڪرامتون آهن جي بي اختيار ٿي ويندڙيون هيون ورنه پاڻ ڪرامت ڪرڻ جي خلاف هئا. انهن ڪرامتن لاءِ علحده دفتر گهرجي. پاڻ فرمائيندا هئا ته "ڪوبه شخص دل جي سچي عقيدي سان دعا گهرندو ته ان کي فائدو ٿيندو باقي جنهن شخص کي اولياء الله ۾ ايمان ئي ڪونه هوندو ته ان کي ڪوبه فائدو ڪونه ٿيندو. جهڙي طرح سان اسلام آهي، اسان کي اکيون پوري ايمان آڻڻو آهي. هينئن يا هون نه ڪرڻو آهي. اولياء الله تي به ائين ايمان آڻڻو آهي ته پوءِ ان شخص جي دعا قبوليت هيٺ ايندي". سندن هڪ هڪ لفظ در ناياب، معني جا موتي آهن. پاڻ جهڙي اعليٰ دماغي قابليت، خداداد صلاحيت، فهم وفراست ۽ تدبر سان هي هندو پاڪستان جي وڏي روحاني درگاهه هلايائون، اهو درگاهه لواري شريف جي تاريخ ۾ هڪ سونهري دور، بينظير ۽ عظيم الشان مثال آهي. هي سندن ئي دؤر آهي جنهن ۾ جماعت لواري شريف هڪ خوشحال جماعت بڻجي وئي. اهو سڀ ڪجهه سندن ذاتي توجهه، محنت ۽ ڪوشش سان ئي ممڪن بڻجي سگهيو آهي.

پاڻ شريعت محمدي جا سخت پابند هئا ۽ ڪلي طرح سان پنهنجن پوئلڳن کي سختي سان هدايت ڪندا رهيا ته هو نماز، روزو، حج، زڪوات پابندي سان ادا ڪندا رهن. سندن اٿڻ، ويهڻ، ڳالهائڻ، ٻولهائڻ نبي پاڪ صلعم جي سيرت پاڪ جو مظهر هيو. پاڻ صديقي خاندان جا ٣٧ پيڙهي مبارڪ خليفه اول حضرت ابوبڪر صديقي رضي الله عنهه جا آهن ۽ سلسله

Marfat.com

نقشبنديہ جا ٣٥ صاحب امانت آهن.

پير بخش جوڻيجي پنهنجي تحرير پير بادشاهہ پاڳو پيو ڪتاب پاڪ ۾ هڪ هنڌ لکيو آهي تہ ”پاڻ مالڪ خدا جي راضپي تي راضي رهيا ۽ جيڪي ڪين ڏس ۾ ايندو هيو. انهي تي صبر ۽ شڪر ڪندا هئا. هڪ دفعي محمد فقير ميمڻ رس روڊ واري مونسان (پير بخش جوڻيجي سان) ذڪر ڪيو تہ پاڻ حضرت قبلہ گاهہ جن هڪ دفعي فرمايو تہ ”اسانکي نرينو اولاد ٿيڻ جي تمام گهڻي سڪ ۽ تمنا هئي پر بابا سائين جن کي اها ڳالهہ قبول نہ پئي ان ڪري اسان بہ سندن رضا تي راضي آهيون“.

تنهن ڪري سال ١٩٦٨ع ۾ جڏهن سندن ظاهر چمار ٦٨ ورهيہ تي پهتي تہ ڪين کي نرينہ اولاد نہ هئڻ ڪري پاڻ پنهنجي خليفي ۽ مريد يعني حضرت قبلہ سائين پير فيض محمد نقشبندي ۽ مجددي سجاده نشين درگاهہ ميل شريف قاضي احمد جن کي پنهنجو جاءِ نشين ٺهرايائون ۽ اهڙو دستاويز وصيعت پاڪ جو مئجسٽريٽ جو صحيح ٿيل تيار ڪرايائون.

ان ڪنسواءِ محترم جناب قاضي محمد اشرف صاحب ٽنڊه جان محمد واري ٻڌايو تہ پاڻ هڪ دفعي سائس ملاقات جي دوران ڪيس ٻڌايائون تہ هاڻ اسان فيصلو ڪيو آهي تہ ”هن ڪانپوءِ جيڪو بہ شخص اسان وٽ تلقين وٺڻ لاءِ (مريد ٿيڻ لاءِ) ايندو تہ ان کي اسان پير فيض محمد جن ڏانهن موڪليندا سون“.

سندن آخري دؤر ۾ ٻن شخصن هر هڪ غلام حسين ڏاهري ۽ وڏيرو مانيٺو علم پاڪ چاڙهڻ جي اجازت گهري، پاڻ ٻنهي ت وٺڻ لاءِ موجوده سجاده نشين درگاه لواري شريف حضرت قبلہ پير فيض محمد جن ڏانهن موڪليائون.

ان ڪان ٨ روز ٢١ مئي ١٩٨٢ع تي اسلام آباد ۾ آل

Marfat.com

پاڪستان مشائخ ڪانفرنس ۾ پاڻ موجوده سجاده نشين درگاهه لواري شريف حضرت قبله پير فيض محمد مدظله جن کي پنهنجو عيوضي مقرر ڪري سوڪلياڻون.

اهڙي نموني سان پنهنجي امانت پاڪ موجوده سجاده نشين حضرت قبله پير سائين فيض محمد مدظله، جن جي سپرد ڪري پاڻ حضرت پير بادشاهه وڏل سردار گل حسن شاهه گهوٽ قدس سره جن، جي هن ڪائنات لاءِ بالڪل هدايت جو سج هئا، تاريخ ٢٦ ذي القعد ١٤٠٢هه مطابق ١٥ سيپٽمبر ١٩٨٢ع اربع ڏينهن شام ۾ بجي هن دنيا تان وصال ڪرڻ فرمايو. ڪين کي ٻئي ڏينهن ٢٧ ذي القعد ١٤٠٢هه تي لواري شريف ۾ روضه مبارڪ حضرت سلطان الاولياء قدس سره ۾ دروازي سان لڳ اوپر طرف ۾ جاءِ ڏني وئي.

پاڻ ظاهر جو اسان جي اکين کان اوجهل ٿي ويا آهن مگر سندن قرب واريون ڪچهريون، هدايت واريون گفتارون اڄ به ڪنن ۾ گونجي رهيون آهن ۽ سندن تصور پاڪ تا ابد اسان جي ذهنن ۽ قلبن تي چٽيل رهندو. آمين ثم آمين.

هن وقت درگاهه لواري شريف جي مسند پاڪ تي حضرت قبله پير فيض محمد سائين جن جلوه افروز آهن، جي حضرت پير بادشاهه قدس سره جن ۽ حضرت پير خواجه احمد زمان قدس سره جن ۽ مالڪ سلطان الاولياء قدس سره جن جي سلغن مبارڪن جي ڏنل تعليم کي عام ڪرڻ ۽ جماعت ناجيه لواري شريف جي حالت کي دينوي خواهه آخروي بهتري ۽ سڌاري لاءِ ۽ انسان ذات جي عام ڀلائي، امن ۽ آشتي ۽ اسلام جي فروغ لاءِ ڏينهن رات ڪوشان آهن.

شال اسان جماعت ناجيه لواري شريف کي الله پاڪ هدايت بخشي جو اسين پنهنجي مرشد ڪريم آقا پير بادشاهه وڏل سردار گل حسن شاهه قدس سره جن جي وصيت مبارڪ

Marfat.com

تي سختي سان عمل ڪندي موجوده سجاد نشين درگاهه لواري شريف حضرت قبله پير فيض محمد جن جا سچا ۽ وفادار مريد تي رهون ۽ آقا پير بادشاهه قدس سره جن جي دشمن، جن سچي حياتي ۾ هڪ پل به ڪين سک ۽ آرام سان وهڻ نه ڏنو، ڪان هميشه قطع تعلق رهون - آمين.

اڄ ٻيڻ اکڙيون سڄڻ پنهنجا ساريا
ٽلن تان ڳوڙهن جون بوندون بس نه ڪن
سنڌي سڪ پرين لوڪ ڏٺي نه لهي.
(شاهه عبداللطيف ڀٽائي رح)

هن مقالي جي تياري ۾ هيٺين ڪتابن تان مدد ورتي وئي.

(١) لواري جا لال — محمد پناهه قرڙو
(٢) پير بادشاهه لواري شريف — عبدالعزيز لانگاهه
(٣) پير بادشاه لواري شريف جلد پهو — شرف الدين جوڻيجه
(۴) اردو مختصر تذڪره اوليا مشائخ لواري شريف
محمد حنيف مهر ڪاڇيلوي

Marfat.com

محمد لائق جوڻيجو

قرب واريون ڪچهريون

* گلگلو فقير ميمڻ مديني واري بادشاهه جي وقت جو هو. ڳالهه ڪندو هو ته مون چار بادشاهه ڪريم ڏٺا آهن. مديني وارو شاهه، مڪي وارو شاهه، حضرت امام العارفين ۽ حضرت پير بادشاهه. حضرت پير بادشاهه جن جڏهن ننڍا هئا ته ڪين ڪٿي گهمائيندو هوس. پاڻ ڪريم گلاب جا گل ڪٽي منهنجي وات ۾ وجهندا هئا ته کاءُ. آءٌ چوندو هوس ته گلگلو غلام گل حسن جو گلاب جا گل کائي.

* پاڻ حضرت جن جڏهن مسند پاڪ تي ويٺا ته اهو زمانو انگريزن جي دؤر حڪومت جو هو. پاڻ فرمايائون ته اسان ديوان حافظ تي فال وڌي ته انگريز هن ملڪ ۾ رهندا يا هليا ويندا. ۽ فال ۾ جيڪو شعر نڪتو تنهن جي معني اها هئي ته "اسان هن ملڪ کي گهڻو آزمايو هاڻي ته ويڙهي واپس وڃون ٿا." پوءِ ڏٺو به ائين جو جلد ئي انگريز ملڪ ڇڏي ويا.

* پاڻ فرمايائون ته ڪو به شخص دل جي سچي عقيدي سان دعا گهرندو ته ان کي فائدو ٿيندو، باقي جنهن ساٿهوءَ کي اولياءَ الله تي ايمان ئي نه هوندو، ان کي فائدو ڪو نه ٿيندو.

* هڪ دفعي پاڻ فرمايائون ته اخبار ۾ آيو آهي ته حيدرآباد جي پاسي ٻن جڻن پاڻ ۾ مائٽي ڪئي. هڪڙي ٻنهجي

Marfat.com

پيڻ ڀڻي ڪي پرڻائي ڏني ۽ ان جي پيڻ پاڻ پرڻيو. هي ٻئي زال مڙس پاڻ ۾ نه نهيا ۽ هن جي زال وڃي مائٽن ۾ ويٺي. ماڻهن هن کي اڪسايو ته پيڻ به ويٺي ۽ زال به ويٺي، ان تي ڪاوڙ آيس سو بندوق کڻي زال جي گهر ويو، پيڻ کي به ماريائين ۽ زال کي به ۽ هاڻي پاڻ ڦاهي چڙهي ويندو. اهو مثال ڏيئي فرمايائون ته بدي جو اهو نتيجو آهي.

* سندن حڪم هوندو هو ته اگر منهنجي ٻاهر وڃڻ کان پوءِ ڪو بيمار اچي وڃي يا ڪو ملازم بيمار ٿي پوي ته ان جو فوراً علاج ڪرايو وڃي. منهنجي حڪم لاءِ نه ترسندا. اهڙو حڪمي حرامي مون کي نه گهرجي جيڪو منهنجي حڪم جي انتظار ۾ ويٺو هجي ۽ ماڻهو پلي مري وڃي.

* ڪنهن به ماڻهو جي غلطي تي يا ڪو بي واجبي ڪم ٿيو ته ان جي پوري پوري تحقيقات ڪندا هئا. ڪو معافي جو عرض ڪندو هو ته فرمائيندا هئا ته معافي جي ڳالهه مون وٽ نه آهي، آءٌ پوري پوري تحقيقات ڪندس ته ائين ڇو ٿيو.

* حضرت جن پوشاڪ سادي پائيندا هئا. گرمي ۾ به ڪوٽ پائي ٻاهر نڪرندا هئا. فرمائيندا هئا ته مون کي گرمي محسوس ڪانه ٿي ٿئي. گرميءَ ۾ به گرم ڪپڙا پائي ٻاهر نڪرندا هئا، پوءِ پلي منجهند جو وقت هجي.

* پاڻ فرمايائون ته اسان جي جماعت ۾ اڳي ڏاڍي غربت هئي. پوءِ ڪڏڙي وارن جو مثال ڏيئي فرمايائون ته جڏهن لواري شريف ايندا هئا ته زيور گروي رکي ايندا هئا. مگر هينئر ڏڻي جي مهرباني سان آسودا آهن.

* پاڻ فرمايائون ته هڪ درويش اک کان ڪاڻو هو، وات

Marfat.com

ونيون پئي ويـو ، تہ ڏنائين تہ هڪ شخص ميـنهن جـون اڪيون بڌيو بيـٺو آهي. درويش پڇيس تہ مينهن جون اڪيون ڇو بڌيون آهن؟ چيائين تہ مينهن هميشہ پاڏا ڏيندي آهي. تنهن ڪري اڪيون بڌيون آهن تہ پاڏو ڏئي تہ اهو ڪڏهن وري وچ پنيان ڏيندوسانس ۽ پاڏو وڪرو ڪندس. درويش مينهن جي پرسان بيهي اڪيون بند ڪري پوءِ هن شخص کي چيو تہ مينهن وڇ ڏيندي. اڪيون کولي ڇڏيو. هن درويش جو چوڻ مڃيو ۽ اڪيون کولي ڇڏيون. درويش اڳتي روانو ٿي وري واپس وريو ۽ ان شخص کي چيائين "ڪاٺي ڪون چا ڪوڙا ڪينس، وڇ ڪر چا پاڏا ڏئيس" وري اڪيون بڌي ڇڏيس. اهو مثال ڏئي پاڻ فرمايائون تہ "تقدير ڦري وئي. تنهن ڪري واپس آيو ۽ اڪيون بڌرايائيمس.

* پاڻ فرمايائون تہ لواري شريف ۾ جانڊهہ واري پڙ جيڪو آهي سو ٽيپو سلطان پنهنجي مرشد کي ڏنو هو. ٽيپو سلطان جو مرشد لواري شريف جو مريد هو. جنهن اهو پٿر پنهنجي مرشد کي ڏنو جيڪو مڪان شريف ۾ موجود آهي.

* ۷ جولاءِ تي سنڌ اسيمبلي صوبہ سنڌ، سنڌي زبان جو بل پاس ڪيو. جنهن تي فساد ٿي پيا. گورنمنٽ قلم ۱۴۴ ۽ ڪرفيو لڳايو. جنهن ڪري پاڻ بنگلي شريف جي حفاظت لاءِ مجاهد لواري شريف ۽ قاضي احمد مان گهرايا هئا. تنهن ڪري پاڻ جمادي الآخر ۱۳۹۲ واري چوٿين مبارڪ بنگلي پاڪ تي ملهائي. چوٿين مبارڪ کان پوءِ جماعت کي هٿ مبارڪ بہ ڏنائون.

* پاڻ فرمايائون تہ اسان جي والد جي وقت ۾ ڪو منهو

Marfat.com

لواري شريف آيو هو. جنهن ڳالهه ڪئي ته لواري شريف جو شهر ڦري وري نئين سر آباد ٿيندو. اما ڳالهه اسان جي مرشد حضرت قبول پوائي.

هڪ ڏينهن فرمائيون "لائق اسان جي جماعت ۾ ڪو سندر آهي؟" بنده عرض ڪيو "علم سڀئي مالڪ جي وڏي مهرباني آهي جو ڪوڙ جماعت وارو پنڌ نه آهي."

هڪ ڏينهن بعد ڪي مشق واري ڏي هي لفظ مبارڪ فرمايائون:

عاشقان مال مست و ما غريبان حال مست،
خوب رويان ناز مست و عاشقان ديدار مست.

پير بخش جوڻيجو

هينئڙو حبيبن ساري

سنڌ ڌرتي ڇو نه ناز ڪري نه سنڌس مٿان ان هستي ديرو دمايو، جنهن جي اچڻ سان هن ڌرتي جي رهوسين کي روحاني تعليم ۽ تصوف جو درس مليو هوءَ تہ تاريخ ان ڳالهہ جي شاهد آهي تہ سنڌ ۾ اسلام جي آمد سان هتي درويشن ۽ بزرگن پنهنجون درسگاهون کوليون ۽ هر تصوف جي پرچار ٿيڻ لڳي. انهي سلسلي کي وڌ ۾ وڌ عروج حضرت سلطان الاولياءَ خواجہ محمد زمان صديقي نقشبندي قدس سره جن جي زماني ۾ آيو. نه صرف اهو زمانو اڪہ اهو سلسلو خداوند ڪريم جي منشا مطابق هلندو رهيو ڏانجو هن دنيا ۾ اهڙي هستي قدم مبارڪ رکيو. جن جي اچڻ سان سنڌ ڌرتي جيڪو بہ ناز ڪري اهو بجا ٿيندو. اها هستي هئي حضرت پير بادشاه خواجہ گل حسن نقشبندي جن جي.

ٻاڻ ١٣ شعبان المعظم ١٣٢٠هہ بروز اڇر شام جو لواري شريف ۾ تولد ٿيا. سندن زندگي مبارڪ جو احوال مختلف ڪتابن توڙي رسالن ۽ اخبارن ۾ اچي چڪو آهي. تنهن ڪري آءُ هتي صرف ان رمزن جو ذڪر ڪندس جن جو مسڪين مشاهدو ڪيو.

هڪ وقت جي ڳالهہ آهي تہ اسان جي ڳوٺ ۾ اچي جانورن جي بيماري پئي. ڪجهہ ماڻهن جون مينهون ان بيماري ۾ ضايع ٿي ويون. آخرڪار ڳوٺ مان ڪنهن ماڻهوءَ مان کي

Marfat.com

پڙهندڙ ، جنهن کي ”منگي“ چوندا هئا، آندو ويو. ڳوٺ جي تقريباً سڀني ماڻهن پنهنجا پنهنجا واڙا پڙهايا، مگر منهنجي والد صاحب منگي کي چيو ته ”آءٌ مال جو واڙو ڪونه پڙهائيندس. چاڪاڻ جو مون وٽ ڪابہ بيماري ڪانہ ايندي.“ انهي پڙهندڙ منگي کيس چيو ”جيڪڏهن تون واڙو نہ پڙهائيندين تہ پو تنهنجو مال مري ويندو، تنهن ڪري اسان فقيرن کان واڙو پڙهايو تہ بيماري نہ ايندي ۽ اسان منڊ هٽي ويندا سين.“ ڳوٺ وارن بہ والد صاحب کي گهڻو چيو تہ ”اجايو چريو نہ ٿي، فقير کي در تان نہ موٽائــي.“ آخرڪار منهنجي والد ماڻهن کي چيو تہ ”منهنجو واڙو پير بادشاهہ پڙهي ڇڏيو آهي. وڌيڪ ڪنهن کان پڙهائڻ جي ڪابہ ضرورت ڪانهي.“ انهن لفظن تي ان منگي کي چڙ لڳي ۽ ڪجهہ چوندو هليو ويو. قدرت خدا جي سان ڪجهہ ڏينهن بعد اسان جي هڪ مينهن بيمار ٿي پئي ۽ آخرڪار رات ٿي اها مري وئي. منهنجي والد کي اها خبر پئي تہ سندس دل کي ڏاڍو صدمو پهتو ۽ ڏاڍو ملول ٿي ويو تہ صبحاڻي ڳوٺ وارا چوندا تہ واڙو پڙهائي ها تہ مينهن نہ مري ها. اهو پڻ چوندا تہ منگي کي ناراض ڪيائين تڏهن مينهن مري وئي. پوءِ انهي ڳڻتي جي ڪري ننڊ نہ پئي آيس ۽ لوارث شريف ڏانهن منهن ڪيو ويٺو هو. آخرڪار مراقبي ۾ وٺي ويٺي کيس ننڊ اچي وئي. اڪ ان وقت ڪليس جڏهن سندس پاءُ يعني منهنجي چاچي کيس سڏ ڪيا ۽ چيائين ”اٿي مئي مينهن پڏ“ ۽ اها مينهن جيڪا نہ صرف جيئري ٿي پر بيماري مان بہ اٿي وئي آهي ۽ وڃي چاچي جن جي گهران گاهہ کائڻ لڳي. صبح جو ان واقعي جو ذڪر ڪندي منهنجي والد ٻڌايو تہ ”مينهن جي مري وڃڻ ڪري آءٌ گهڻو اداس ٿيس، سوچيم تہ هي واقعو ماڻهو ٻڌندا تہ ٽوڪون ۽ چٿرون ڪندا تہ هاڻي ڪيڏانهن ويو تنهنجو مـرشـد جيڪو تنهنجي مينهن بہ نہ بچائي سگهيو. انهي ويچار ۾ مرشد ڪريم ڏانهن

Marfat.com

متوجه ٿي عرض ڪيم ته مون کي مينهن جيئري ڪري ڏي نه ته ماڻهو مون کي مهڻا ۽ طعنا ڏيندا، ۽ ڏک وچان ائين به چئي رهيو هوس ته جيڪڏهن تو ۾ طاقت آهي ته ڏيکار ۽ مينهن جيئري ڪر. ان وقت منهنجون اکيون بوٽجل هيون ۽ ڪنن سان ڪنهن شخصيت جي اچڻ جو آواز ٿيو ۽ ائين محسوس ڪيم ته ڪو ماڻهو منهنجي پرسان ڏکڻ طرف يعني منهنجي گهر جي ڪنڊ ڏانهن لنگهي ويو. دل ڏسي دل ۾ سوچيم ته اهو منهنجو مرشد هوندو جيڪو وچي منهنجي مري ويل مينهن اٿاريندو. سبحان الله ٿيو به ائين، بيماري ۾ مري ويل مينهن ڪيئن نه صرف جيئري ٿي پئي پر ايتري طاقت مليس جو اٿي پنڌ ڪري گهر مان نڪري پئي گهر وچي انهن جو گاهه کاڌائين."

هڪ دفعي جي ڳالهه آهي ته اسان جي ڳوٺ ۾ پاڻي جي سلسلي ۾ جهڳڙو ٿي پيو. هڪ ڌر ۾ منهنجا ويجها عزيز جيڪي سڀ جماعت ناجيه سان تعلق رکندڙ آهن، هئا ۽ ٻي ڌر ۾ ابڙا ذات جا هئا جن ۾ به ٿي چٽا جماعت سان تعلق رکندڙ هئا. ان جهڳڙي ۾ ٻنا ڪنهن رنڊڪ جي کهاڙين ۽ لٺين جو استعمال، ٻنهي ڌرين طرفان ٿيو. مگر قدرت جو اهڙو ڪرشمو جو ٻنهي طرف وارن جماعت جو ڪو جاني نقصان نه ٿيو، ڪنهن کي هڪ ڌڪ يا رهنڊ به ڪانه آئي. حالانڪ ابڙن ڏسي وائسي ڌڪ پئي هنيا. انهن وٽ هڪ ريوالور به هو مگر انهي مان ڪوبه فائر نه ٿيو. انهي واقعي جو اطلاع جڏهن مون وٽ پهتو ته مون هڪدم حضرت پير بادشاه قدس سره جن کي عرض ڪيو ۽ ڪين دعا لاءِ گهڻو چيم. پاڻ فرمايائون "مالڪ سائين خير ڪندو" ۽ پوءِ ٿيو به ائين ۽ سنت ٿي همراه اسان جا ڪورٽ مان آزاد ٿي آيا.

مطلب ته لواري جي سرڪار جي هر هڪ مسند نشين

Marfat.com

حون پنهنجي پنهنجي زمانـي ۾ جماعت جي مٿان انتريون تـہ نوازشون رهيون جنهن جـو ڪو شمار ناهـي. جڏهن حضرت قاضي احمد دمائي رحمةالله عليه جن جيڪي حضرت سلطان‌الاولياء قدس سره جن جـي وڏن ۽ مقرب اصحابـن منجهان هو، تنهن حج تي ويندي، موڪلائڻ مهل پڇيو تہ ”قبلا مرشد ڪڏهـن ڪم ايندو آهي؟“ تنهن تي پاڻ جواب ۾ فرمايائون تہ ”دنيا ۾، قبر ۾، حشر ۾.“

اهڙي طرح سچو مرشد اهو آهي جو پنهنجي هر مريـد کي هر تڪليف ۾ ان جي مدد ۽ رهبري ڪري، ۽ اسان تي اهو لازم آهي تہ جيترو ٿي سگهي ان مرشد ڪامل جي تعريف ۽ تعظيم ڪيون.

Marfat.com

از: شفیق احمد میمن

انسانیت کے علمبردار

دولت کی ریس، نفسا نفسی اور اسکے باعث ذھنی خلفشار اور جھوٹی انانیت۔ یہ وہ نمایاں باتیں ہیں جو کسی قوم کی زوال پذیری کی جانب نشاندھی کرتی ہیں اور ان اوصاف کے حامل معاشرے میں انسان دوست اور اعلیٰ اخلاق رکھنے والے نبوت محمّدی صلی اللہ علیہ و آلہٖ وسلم کے حقیقی وارثوں کو کئی پردوں میں چُھپا دیا جاتا ہے۔ اور اپنے اعمال کے باعث تباہیوں اور بربادیوں کو دیکھ لیتی ہیں اور پھر توبہ کا خیال آتا ہے تو پھر ایسی ھستیوں پر سے پردوں کو ہٹایا جاتا ہے اور ان کا فیض حاصل کر کے امن و آشتی کا دور آتا ہے۔

ہمارے معاشرے میں یہ ہستیاں بھی اب کئی پردوں میں چھپا دی گئی ہیں اور معزز و معتبر وہ شخصیتیں ہیں جو CURRUPT بیوروکریسی سے ہوں یا ان سے تعلق رکھتی ہوں۔ اپنے غریب اور ناخواندہ عوام کے بل بوتے پر گندگی سیاست میں گھسی ہوئی ہوں۔ یہاں رواج ہے دوستی اور تعلقات بڑھانے کا انہی شخصیتوں سے PAJERO اور بڑی بڑی کوٹھیوں کے بغیر کسی کو معزز او معتبر نہیں سمجھا جاتا۔ مگر اللہ کی رحمت اور عنایت ہے اُن پر کہ جن لوگوں کو اعلیٰ اخلاق اور نبوت محمّدی صلی اللہ علیہ و آلہٖ وسلم کے حقیقی وارثوں سے تعلق میّسر ہوتا ہے۔ اور ان کا دیدار اور ان کی حاضری خدا کی عنایتوں میں سے ایک بڑی عنایت ہوتی ہے۔ مالکِ رحیم و کریم کا بیشمار شکر مہربانی نوازش اور عنایتیں ہیں کہ اس دور پر آشوب میں اس بندہ گناہ گار و عاجز کو ایک عظیم الشان ہستی کے مرید ہونے کا شرف نصیب ہوا الحمد للہ

Marfat.com

آپ یعنی حضرت پیر گل حسن قدس سرہٗ کے اعلیٰ اخلاق، بزرگی، شرافت اور دیگر اعلیٰ ترین اوصاف کے بارے میں ہر کس و ناکس کی زبان سے سنا جا سکتا ہے۔ مگر جس چیز کی اہمیت میرے نزدیک سب سے زیادہ ہے وہ ہے ان کی وہ عملی تعلیم اور نصیحتیں، جو انسان کے دل سے احساسِ محرومی کو ختم کرتی ہیں اور مایوسی کے چنگل سے آزاد کراتی ہیں۔

آپ سے ملنے والے ہر شخص پر یہ عنایت عام ہوتی تھی۔ دراصل بات یہ ہے کہ آپ قدس سرہٗ کے ایک کزن نے مال و دولت اور دنیا کی ہوس میں آکر آپ کی سادگی اور گندی سیاست سے دور رہنے کی پالیسی کو آپ کی کمزوری سمجھتے ہوئے آپ کو مکاری چالاکی، عیاری اور ظالمانہ اقدامات کے ذریعے بے انتہا تکالیف پہنچائیں اور سلطان الاولیاء خواجہ محمد زمان قدس سرہٗ کی امانت میں خیانت کی ناپاک کوشش کی۔ اگر آپ چاہتے تو اپنی لاکھوں کروڑوں کی جائیداد اور اپنے ہزاروں جان نثاروں کی خدمات EXPLOIT کرتے ہوئے ایک کزن کی طرح بلکہ اس کو بھی پیچھے چھوڑتے ہوئے دنیاوی شان و شوکت اور سیاسی مفادات حاصل کرنے میں سرِفہرست ہو سکتے تھے۔ مگر آپ قدس سرہٗ نے اس امانت کو بچانے کے لیے شدید ترین مخالفت، تکالیف اور اذیتیں برداشت کیں۔ اور صالحین اور شہداء کی طرح اپنے اصولوں پر ڈٹے رہے اور ایک مجسم مثال بن گئے اپنے ملنے والوں کے لیے کہ جس سے ان کے اندر بھی مشکل حالات سے نبرد آزما ہونے کا حوصلہ پیدا ہوا۔

بے شک اگر خداوندِ قدوس ایسی ہستیاں پیدا نہ فرمائے تو اس کی رحمت کی نشانیاں کیسے قائم رہیں۔

Marfat.com

علمائے سو کی سازشوں سے اور ان کے ظلم اور سیاسی طاقت کے غرور نے ۱۹۳۷ء میں لواری شریف کے ایک خاص عرس مبارک پر پابندی لگادی۔ مریدین آپ کے پاس آکر عرض کرتے تھے کہ "قبلہ ہماری جان آپ کے لئے حاضر ہے ہمیں حکم کیجئے ہم اس قانون کے خلاف سڑکوں پر نکل کر تحریک چلائیں گے" مگر اس کے باوجود کہ علماءِ اہلسنت کے سو فی صدی متفقہ فیصلے کہ یہ پابندی ناجائز ہے آپ نے اس قسم کی تحریک چلانے کی کبھی بھی اجازت نہیں دی اور انتہائی سختی سے اپنے مریدین کو کنٹرول کیا۔ مگر ساری عمر قانون کی حد میں رہتے ہوئے اپنی کوششیں جاری رکھیں اور اس مکار دنیادار کرزن کے ہر وار کو ناکام بنا دیا۔ اور اسلام کی صحیح روح یعنی صبر و بردباری، ایمانِ کامل، حق پرستی اور تقویٰ پر قائم رہے۔

درحقیقت وہ سمجھداروں کے نزدیک بے حد عظیم المرتبت ہستی تھیں۔ کروڑوں کی جائیدادیں اور دولت، ہزاروں چاہنے والے اور جان نثار مریدین، سندھ کی ایک عظیم ترین گدّی کی سجادہ نشینی انہوں نے کسی بھی چیز کو EXPLOIT نہیں کیا۔ وہ کئی دوسری باتوں میں نہ صرف ایک منفرد مثال رکھتے ہیں بلکہ ان جیسے BACK GROUND رکھنے والے تمام کی تمام ھستیوں میں وہ منفرد مقام رکھتے ہیں۔ ایک عام غریب انسان بھی جو لباس باآسانی AFFORD کر سکتا ہو آپ نے اس سے بھی کم قیمت لباس زیب تن کیا۔ طعام و رہائش میں بھی سادگی کی اور کم خرچی کی مثال تھے۔ مگر بلا مبالغہ سیکڑوں غریب لوگ روزانہ (بلا ناغہ) ان کے گھر پر کھانا کھاتے تھے، منہگا ترین انگریزی علاج کرواتے تھے تعلیم و سماجی بہبود کے لئے لاکھو روپے حاصل کرتے تھے۔ قرضِ حسنہ وصول کرتے تھے، حتیٰ کہ ان کے گھر سے ٹیوشن تک کی فیسیں ادا کی

Marfat.com

جاتی تھیں۔

آپ قدس سرہٗ کی حاضری سے یہ بات طے شدہ ہے کہ ہر شخص روحانی فیض حاصل کرتا تھا۔ مگر کوئی شخص جب ان کی حاضری سے اٹھ کر آتا تو اس میں ایک جذبہ پیدا ہوتا تھا حالات کا مقابلہ کرنے کا۔ اسلامی اصولوں کی حقانیت کو ماننے کا۔ سچ کیا ہے؟ اس کو سمجھنے کا اور غلط اور صحیح کو سمجھنے کا۔

مختصر یہ کہ یہاں سے حقیقتاً خالی ہاتھ کوئی نہیں جا سکتا۔ مگر افسوس اُن پر، جو ناشکرے ہیں۔

صاحب درگاہ لواری شریف کا قول ہے کہ:

"ان کی گدی قیامت تک قائم رہے گی"

سو جن کے نصیب میں خدا کی رحمت لکھی ہوگی سو یہاں سے تاقیامت فیض حاصل کرتے رہیں گے۔ سبحان اللہ

وَمَا عَلَيْنَا اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِيْنَ

Marfat.com

پنهنجي پاران

مهربان قارئين ڪرام،

گذريل ڇهن سالن ڪان وٺي هر سال ”نشات پبليڪيشن“ حضرت پير بادشاه قدس سره جن جي عرس مبارڪ جي موقعي تي هڪ سوکڙي ڪتاب ”پير بادشاه“ جي صورت ۾ پيش ڪندي رهي آهي ۽ هر سال جيان هن سال پڻ توهان کي ان موقعي تي حضرت جن جي نئين تحريرن، ارشادات، پيغامات ۽ سوانح حيات تي مشتمل ڪتاب ”پير بادشاه پاڳو ستون“ پيش ڪري رهي آهي.

بظاهر هن ڪتاب پاڪ جي ترتيب ڏيڻ جو سهرو منهنجي حصي ۾ آيو آهي. مگر حقيقت اها آهي ته انهيءَ ۾ منهنجو ڪوئي ڪمال نه آهي. آءٌ ته گهڻوئي پڳس ۽ لڪس، نتاير ستاير مگر قدرت زبردستي جهلي اهو انعام ڪٽي منهنجي جهوليءَ ۾ وڌو.

جيئن حضرت عمر رضي الله عنه آيو ته حضور اڪرم ﷺ جن جو دشمن بنجي پي، مگر حضور جن دعا گهري ڪيس مسلمان ڪرايو ۽ فاروق اعظم جي لقب سان نوازي ڇڏيو، تيئن آءٌ به پڄڻ تي ۽ پير بادشاه جهلڻ تي، نيٺ زوري جهلي ڪٽي اهو نيڪ ڪم مون ڪان ورتائين ۽ ڪتاب ”پير بادشاه“ جي مرتب جي لقب سان نوازيائين. اهو لقب ڪا معمولي ڳالهه نه آهي، ڇاڪاڻ ته ڪنهن ڪامل هستي تي لکڻ (۽ پڙهڻ) حقيقت ۾ نجات جو ذريعو آهي ۽ اگر اها هستي وري هجي پير بادشاه پوءِ ته ”سون تي سهاڳ“ وارو ڪم ٿيو پوي.

اسان هن ڪتاب ۾ اهڙي مواد پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي آهي جنهن ۾ حضرت جن جا ارشادات يا ڪي خاص عمل يا هدايات جيئن جو تيئن بنا ڪنهن اضافي تبصري جي پيش ڪيل هجن. جنهن جي هڪ جهلڪ توهان کي محترم لائق جي مضمون ۾ نظر آئي هوندي. اسين توهان صاحبن

Marfat.com

کي به گذارش کنداسين ته توهان به اهڙين ڪچهرين وغيره جو تفصيل، جيڪي توهان جون حضرت جن سان ٿيون هجن، اسان کي لکي موڪليندا ته جيئن انهن کي ڇپائي هيٺ آڻي هر خاص و عام تائين سندن هدايات پهچائي سگهجن.

انسان ته خاطي آهي ئي پر آءٌ ته خطائن جو پندار؛ لهٰذا لازمي طور تي هن ڪتاب ۾ به ڪي ڪوتاهيون سرزد ٿيون هونديون. مگر اميد ته توهان مون کي هرگز هرگز معاف نه ڪندا بلڪه مون کي انهن جي نشاندهي ڪرائيندا ۽ انهن جي درستين کان پڻ آگاهه ڪندا ته جيئن آئينده پنهنجي عمل کي سڌاري سگهان.

پنهنجي انهن سڄڻن جي شڪريه ادائي کان سواءِ هن گذارش کي اڻ پورو ٿو سمجهان جن مون کي هن انعام ڏيارڻ ۾ منهنجو هٿ ونڊايو. خاص طور تي جناب مير مقبول احمد ٽالپر نگران نشات، جن مون کي نيڪ مشورن ۽ ڪتاب پاڪ لاءِ مهاڳ سان نوازيو ۽ مهربان لکندڙن جو، جن مضامين عنايت ڪيا. ۽ وڏا وڙ ياءُ خدا بخش ارباب صاحب جا جنهن هر ويل، ارادي کان ارادي جي تڪميل تائين ساٿ ڏنو. حالانڪ پاڻ تمام گهڻو مصروف هو. انهيءَ دوران سندس ياءُ جي شادي هئي ۽ بي-اي جا امتحان هلي رهيا هئس.

مرشد ڪريم پير فيض محمد نقشبندي، موجوده سجاده نشين درگاه لواري شريف جا ٿورا ۽ احسان لاهڻ ۽ ڳائڻ ته ڇا پر ڳڻڻ کان به گهڻا آهن، جنهن قدم قدم تي منهنجي رهنمائي ڪئي آهي. اگر سندن مهرباني شامل حال نه هجي ها ته جيڪر آءٌ هن نعمت کان محروم هجان ها.

ٿورا نه ٿورا مون تي ماروئڙن جا.

خاڪسار

احسان گل ڏاهري

Marfat.com

Marfat.com

Marfat.com

Marfat.com

پیر بادشاہ لواری شریف

پاگو ستون

نشات

پبلیکیشن

Marfat.com